

Juliusz Machulski

Next-ex

(Sopoty – 2007)

Intelektuální komedie o dvou dějstvích

Překlad: Jiří Vobecký

(Ostrava – 2009)

Osoby:
ZITA – 46 let
KAREL – 50 let
MARCEL – mladý muž, nápadník jejich dcery Marušky
MARUŠKA – 20 let
EUSTACH – asi 48 let
KIKA – matka Zity, 65 let

První dějství

Scéna představuje obývací pokoj, nebo chcete-li salón v současném apartmá, tedy luxusním nájemním bytě nebo v bytě v soukromém vlastnictví – s cenou asi tak 72 000 za metr čtvereční plochy, ale cena pro Českou republiku je pouze orientační. Uprostřed scény jsou vchodové dveře od bytu, kterými se vchází prostě do salónu, nebo chcete-li do velké předsíně, haly nebo přímo obývacího pokoje. Napravo i nalevo jsou dveře do dalších pokojů. Naše místnost, kterou vidíme, má na levé straně vyvýšený prostor, na němž se nachází stůl určený pro společná jídla (jsou na něm svíce, květiny a další radůstky) a část nižší: na ni se schází po dvou schůdcích. V nižší části se nachází divan nebo kanape, před ním se nachází stolek pro konzumaci kávy, z pravé strany pak křeslo.

Zita (46) elegantní dáma v koktejlové kreaci vychází z hloubi bytu s kyticí růží v náručí. Mluví k někomu, koho nevidíme.

Zita: ... No a právě dnes je ten den. Já mám takové nervy, že nevím, co mám dělat. A já bych tě moc prosila, abys právě v této chvíli, kdy Maruška konečně našla odvalu... kdy nám konečně začala věřit až na nejvyšší míru... Kdy se před námi konečně otevřela a kdy jí opravdu záleží na našem souhlasu, abys jí... Karle?! Jsi tu? ... Abys jí nestresoval svou inkvizitorskou podezřívavostí. Ani ji, a zvláště ji... Karle!? Karle!!! Kde jsi?

Zazvoní telefon. Zita se podívá do směru, odkud se zvonění ozývá. Ale telefon nemůže najít.

Zita: Karle! Karle!!! Kde je ten zatracený telefon?! Kam jsi položil to sluchátko? Kdo nám to pořád volá?!

ZITA přehrabuje stohy novin na stolku pro konzumaci kávy. Nakonec najde mobil, který byl použit jako záložka v tlustém časopisu. ZITA přijímá hovor.

Zita: (poněkud iritována). Haló!?!... Mami???... Tak, co chceš?! Vím, kolik je hodin!... Prosím? Ještě tu není!... Vím, kde to děcko je!... To znamená Maryška. Už je jí dvacet! Sedm! Tedy, bude tady v sedm... Vím! Vím! Ano... Má přijít s tím novým... ale jak to víš?... Ona se ti svěřuje?!... Tak ona nám nevěří! Že nechce Karlovi nic říct, to se nedivím, ale že bojí svěřit se své vlastní mámě! Tak ona se bojí táty??. Tak to už opravdu přehání! Proč by se měla bát svého vlastního táty??? Karel ji má raději, než my obě dohromady!... Už mi o tom svém novém objevu řekla, stejně neměla jiné východisko... Nevím, co kde dneska jedla. Obvykle jí ve

městě. No, na fakultě!... Mají tam menzu. Ano, menzu! Ne, menzes! Menzu! No, to je taková jídelna, kde se stravují studenti! Prostě pro studenty! Cože? Studenti, že neumějí vařit? Ale oni tam přece nevaří! Oni tam jenom jedí! Vaří jim tam moc dobře! Jednou jsem tam byla... Ale, mami! Co to říkáš? Ona přece nemá anémii! Prostě je od přírody štíhlá! Štíhlá a ne jako cihla! Je prostě hubená! Ne, není už studená, já vím, až ti tlustí budou hubení, tak hubení budou studení... to znám! Tak si ji sama prozkoumej! Já, že se mám nechat vyšetřit? A na hlavu? Já přece nekřičím, já vůbec nekřičím, já vůbec nezvedám hlas! Tak mě nemáš provokovat... Přijede autobusem, jak jinak? Já nevím, jestli ten její nový objev má auto. Má?! Nemá?! Neříkala ti?! Tak přijede autobusem nebo tramvají. Vždyť tam nebude sama!... Jak to, v noci na zastávce!?! Jak by ji tam mohli znásilnit?! Tak za prvé: o půl sedmé je ještě světlo a za druhé: nebude sama... Neříkala ti, jak se jmenuje? Ne? Mně taky ne. Říkala jenom, že nový známý, na kterém jí záleží... Co? V televizi hlásili, že znásilnili?! V tramvaji?! Loni?? Jo, ty myslíš ten případ! To bylo v noci po diskotéce... v zahradní restauraci za městem v lese... Já vím, že se znásilňuje i uprostřed města! Mami, to se nedá předvídat... Nemůžu mluvit, protože Karel se někde ztratil... Ne nezabil, Karel! Nezabil, jenom ho nemůžu nikde najít! Nebudu volat na policii... Ztratil se mi tady někde doma! Nemůžu ho nikde najít! Jak to, proč? No protože máme velký byt!... Proč jsme si koupili tak velký byt? Protože jsme už měli toho malého bytu plné zuby!... Mami! Já už si nemůžu s tebou povídat. Za chvíli se vrátí Maruška a musím se připravit! Ahoj! Líbám tě! Líbám tě! Pa!

ZITA se rozhlíží a najednou je odněkud slyšet zvuk splachovače. Z pravé strany, z chodby, vchází KAREL s knihou v ruce.

Zita: Tak já tě volám pořád dokola a ty nic! Jsi jako balvan! To jsi mi nemohl odpovědět?

Karel: Kolikrát jsem ti vysvětloval, že pokud budu na ministerstvu úlevy, tak tady prostě nejsem!?

Zita: Potřebovala bych si s tebou promluvit...

Karel: Když sedím dlouhé hodiny vedle tebe, tak si jenom čteš ty pitomé ženské časopisy, a sotva se odeberu ulevit si a zušlechtit se – najednou bum! Okamžitě na mě rveš po celém bytě! (*napodobuje ji*) Karle! Ahoj! Kde jsi?! Mužičku? Jsi tu někde? Ozvi se? Jsi ještě naživu? Nebo jsi už někde natáhl bačkory?

Zita: Jak jsem mohla vědět, že...

Karel: Toaleta a koupelna, to jsou jediná dvě místa, kde má člověk právo na svatý klid! Domluvili jsme se přece, že tato místa budou exiteritoriální. Že budou nedotknutelná! Jako svatá země Indiánů! Svatyně krále Athualupy! Kdo je na záchodě, požívá právo politického azylu a pro

nikoho neexistuje! Dokonce i můj táta za války, když pracoval v autoservisu, který arizoval nějaký skopčák, tak...

Zita vpadne do Karlova monologu a oba dva chvíli mluví společně.

Zita i Karel: ... měl jedině na záchodě pocit svobody. Ani nálety anglo-amerických bombardérů by ho odtamtud nedostaly!... A dokonce i ten pitomý Sudeťák věděl, že hranice protektorátu sahají pouze po práh záchodu!

Karel: (zaskočený) Když to tak všechno dobře víš, tak mi vysvětli, proč na mě hulákáš po celém bytě pokaždé ve chvíli, když se odeberu na stranu?

Zita: Já, že na tebe hulákám? Já tě jenom volám, protože je to tak strašně velký byt a já nikdy nevím, kde se v něm právě nacházíš. Já nevím, kdy jsi na záchodě, v koupelně a nebo ve svém pokoji. Jak to mám vědět, když tě nevidím. A mimo to...

Karel: Tak to si mám na sebe přilepit satelitní navigaci? Vždyť jsme se přece domluvili, že na sebe nebudeme rvát přes celý byt. Nežijeme někde na dědině. A nebydlíme ve stodole, abychom tady hulákali. Nebo si sestavíme nové halekačky na způsob „Héj, slniečko horúce!!!“ Kolikrát tě mám o to prosit?!

Zita: ...pokaždé, když s tebou chci o něčem mluvit, pokaždé, když začínám nějaké téma, stojíš vedle mě. Jenomže v okamžiku, kdy svou myšlenku dokončím, a podívám se na tebe, tak už vedle mě nejsi. Prostě někam zmizíš. Procházíš se po pokojích, něco přendáváš z místa na místo, čteš si hřbety knih v knihovně. A nebo sedíš na záchodě...

Karel: Protože pořád mluvíš?!...

Zita: A ty přede mnou prcháš!

Karel: Protože mluvíš moc dlouho a nedáš se zastavit!

Zita: Etiketa přikazuje opravdovým gentlemanům trpělivě naslouchat dámě do chvíle, než dokončí svou myšlenku.

Karel: Přestože už máme rovnoprávnost?

Zita: Právě proto.

Karel: Přestože je téma té dámy naprosto nesouvislé a nesmírně komplikované?...

Zita: Kdybys byl lépe vychovaný...

Karel: ... stačilo by tvé téma na dvě stránky formátu A4?

Zita: Kdybys měl to, čemu se říká kinderstube...

Karel: Tak bych měl zauzlení střev každé dva týdny! Své monology na ta nejdůležitější témata začínáš ve chvílích, když už mám opravdu nejvyšší čas odebrat se do ústraní!

Zita: Už jsi skončil?

Karel: Ještě jsem nezačal!

Zita: Dovolíš mi taky něco říct?

Karel: Pozorně naslouchám.

Zita: Chtěla bych ti sdělit informaci, kterou mi naše dcera dneska poslala do mé hlasové schránky.

Karel: A nestačilo by mi prostě jenom říct, co chtěla?

Zita bere mobil, vybírá vzkaz z hlasové schránky a velmi ironicky opakuje slova v něm nahraná.

Zita: „To jsem já.... vaše dceruška, přijdu dneska v sedm... tedy budeme u vás dneska v sedm večer... nebudu sama... chtěla bych vám někoho představit, ale prosím tě na kolenou, přesvědč tátu, aby zase neblbnul... Tentokrát je to někdo, na kom mi opravdu velmi záleží.... Věřím, že ho budete akceptovat.... Že ho budete mít rádi... Nezklamete mě tentokrát... Pa! Pa! Líbá vás vaše Maruška.“

Karel: Já, že bych blbnul? Já, že jsem někdy blbnul? Můžeš mi říct, kdy jsem blbnul?

Zita: Pokaždé, když se Maruška do někoho zakouká.

Karel: Do koho?

Zita: Do nějakého kluka! Do nového přítele.

Karel: Nového přítele? Pokaždé??!... To opravdu přehání! Naštval jsem se jenom dvakrát!

Zita: Jenom dvakrát? Marušce je dvacet! Měla jenom dva milence! Ty bys chtěl, aby své vyvolené měnila jako rukavice??!

Karel: Ne. Nechtěl bych, aby je střídala jako fusekle. Ale ti dva byli takoví... no, trochu vyšinutí... vždyť jsi to sama viděla...

Zita: Já si to nemyslím. Každý byl jiný, ale oba byli úplně normální. Ostatně, neměla jsem šanci je poznat trochu blíž, protože jsi je skoro ihned vyrazil.

Karel: Vyrazil? A co jsem jim udělal? Zahájil jsem s nimi dialog na vysoké kulturní úrovni a oni si díky tomu překousli jazyk.

Zita: Víš, já tě znám tak dobře, jako trn v patě, ale oni mohou mít trému z toho tvého televizního programu, v němž až na příliš vysoké odborné úrovni kritizuješ všechno kolem sebe...

Karel: Copak je to tak špatné nebýt ignorantem a dokázat se vyjádřit k jakémukoliv tématu?

Zita: Někdy méně znamená více.

Karel: Raději více, nežli méně. To přece není moje vina, že jsem vysoce ceněným spisovatelem, kterého zvou do televize, aby se jako odborník vyjádřil k nejrůznějším horkým tématům naší doby....

Zita: Samozřejmě, že to není tvoje vina. I v televizi pracují hlupáci.

Karel: Domnívám se, že téma dnešní rozmluvy by nemělo být o mé maličkosti, ale spíše o láskách naší dcery...

Zita: O jejích milencích...

Karel: No, právě. Tak mi laskavě vysvětli, jakým způsobem jsem je odtud vyrazil?

Zita: Svými zásadami a svým cynismem.

Karel: Velice se omlouvám! Já jsem se jenom snažil je trochu vyprovokovat k diskusi na té nejvyšší intelektuální úrovni.

Zita: Na té nejvyšší intelektuální úrovni? Když jsi tomu chudákovi nařídil, aby ti vyjmenoval všech padesát států USA?

Karel: Přece tvrdil, že studuje amerikanistiku!

Zita: On ji opravdu studoval!

Karel: Ten... že ji studoval? Dokázal vyjmenovat jenom čtyřicet!

Zita: Já bych nedokázala vyjmenovat ani jeden. No, snad s výjimkou Kalifornie... a možná, že i Floridy.

Karel: Hluboce se ti omlouvám! V době, kdy kdejaký pubouš sleduje na satelitu NBA a NHL, tak ti kdokoliv vyjmenuje nejmíň třicet, ale řekl bych, že skoro i čtyřicet svazových států severní Ameriky.

Zita: Ty nejsi normální!

Karel: Kdyby měl čisté svědomí, tak by se odtud nedal jen tak lehce vyrazit!

Zita: Ale vždyť byl sympatický. Prostě se mu to jenom tak nějak vykouřilo z hlavy! A proč by to měl umět z paměti? Aby rychle vyluštil každou křížovku?

Karel: Prostě se mu to jenom tak nějak vykouřilo z hlavy! Když má někdo hlavu děravou jako cedník, tak není divu, že mu všechno z hlavy ihned vylétí!

Zita: Tak proč jsi mu přikázal, aby začal chodit do posilovny?

Karel: Vždyť byl jako za groš kudla. A Amerikanista aby vypadal, jako chcípáček? Jak by chtěl dělat kariéru ve Spojených státech?

Zita: Nechtěl dělat kariéru ve Spojených státech!

Karel: Tak jak by chtěl s takovou kondicí bránit Marušku, až se budou vracet z diskotéky?

Zita: Maruška se netahá po nějakých diskotékách!

Karel: Možná jednou začne.

Zita: Byl to normální, slušný kluk!

Karel: Taková zdechlinka?

Zita: Intelektuál!

Karel: Metrosexuál!

Zita: Ať je každý, jaký chce! Všichni nemusí chodit do posilovny! Nejdůležitější je to, aby měl Marušku rád! Viděl jsi přece, jak se k ní měl.

Karel: Hodinka denně v posilovně, a pak by měl více síly i na milostné hrátky.

Zita: A tohle přesně měla Maruška na mysli!

Karel: Co?

Zita: Tvoje cynické žerty!

Karel: Moje vysoce intelektuální bonmoty?

Zita: Tvoje primitivní invektivy.

Karel: Vážně si myslíš, že když budeš mluvit dnešním slangem mladých lidí, že omládneš?

Zita: No samozřejmě! Pro hloupé intelektuální bonmoty jsi schopen obětovat štěstí svých nejbližších!

Karel: Zito, to přece nejsou jenom nějaké hloupé bonmoty!

Zita: Ale já tě teď o to prosím. Na kolenu tě prosím! Nebud' vulgární!

Karel: Já, že jsem vulgární??? Od kdy?

Zita: Odjakživa.

Karel: Takže právě teď mám důvod se urazit.

Zita: Já už jsem si na ty tvoje slovní průjmy zvykla. Ale, prosím tě, nebud' vulgární před Maruškou.

Karel: Nikdy jsem před Maruškou nemluvil vulgárně.

Zita: Tak si strč ty svoje popisy alfa samců někam do... peněženky.

Karel: Pokud by si tady přivedla opravdového chlapa s koulema, tak ten by neměl komplexy méněcennosti. Je mi líto, ale myslím si, že budoucí partner mé dcery by si měl poradit i s takovým alfa samcem, jako jsem já!

Zita: A jak asi?

Karel: Mohl by mě vykázat do řádných mezí!

Zita: Děláš si legraci? Vykázat do řádných mezí otce své milované?

Karel: A proč ne?

Zita: Během první návštěvy???

Karel: Já jsem se před tvým otcem taky neposral.

Zita: Můj otec, to je dokonalé ztělesnění taktu a dobroty. Nemusel's mít žádný důvod.

Karel: Ale jistý lehký stress jsem pociťoval.

Zita: A jak by sis to asi tak představoval? Že by tě tvůj nastávající zeť vykázal do těch správných mezí?? „Mediálně uznávaného, spisovatele s jiskrnými argumenty a esejistu, proslaveného svými bonmoty?“

Karel: A co má být?

Zita: Tvoje znalost psychologie je přitom nulová.

Karel: Jen se ho nezastávej. Jen se ho nezastávej. Vypadal jak zdrogovaný hippie!

Zita: A co bylo na hnutí hippie tak špatného?

Karel: Pokud se mám nad tím zamyslet opravdu vážně... Všechno!

Zita: Všechno?? Ale my oba jsme přece byli v hnutí hippies!

Karel: Nikdy!

Zita: Byli!

Karel: U nás žádní hippiesáci nebyli. My jsme byli jenom jejich parodií.

Zita: Všechno tady u nás byla jenom parodie. I ty neumělé konfekční džíny.

Karel: Tak vidíš, jak se nám to všechno skládá logicky dohromady.

Zita: *(náhle zasněná)* Bylo to krásné...

Karel: Hnutí hippie u nás nevzniklo z protiválečných protestů, ale jenom z naprosté společenské bídy smíchané se snobismem, který se snažil napodobovat všechno americké za každou cenu.

Zita: Byli jsme tak mladí...

Karel: A mimo to, idea volné lásky je atraktivní v každé geografické šířce nebo výšce!

Zita: A v každé době. Počínaje od jeskynních lidí.

Karel: Tak jako tak. Hnutí hippie je už passé. Vousy a kytary, to je příliš málo na to, aby se tím daly vyřešit problémy současného světa.

Zita: Ale když někdo zahraje na kytaru u táboráku, tak je to moc hezké...

Karel: No jasně. Stačí u táboráku vytáhnout kytaru, zazpívat „Rosu na kolejích“ a každá holka mi hned hodí rodidla k nohám!

Zita: Když oni umí tak krásně zpívat.

Karel: Rybízci v potrhaných vietnamských džínách.

Zita: Vždyť si jenom vzpomeň. Na co jsi mě tehdy dostal?

Karel: Na svůj neobyčejný osobní půvab.

Zita: „Vážená paní, dokážete si vůbec představit, že celá pravda o opravdovém průběhu Druhé světové války na našem území byla naprosto, ale opravdu naprosto totálně zfalšovaná?“

Karel: Kdybys o tom jenom něco věděla! Tehdy to bylo velmi důležité!

Zita: Pro koho?

Karel: Jak to? Pro koho? Přece pro mě!

Zita: Ale pro mě ne!

Karel: Pro celou naši generaci!

Zita: Opravdu? Pro mě byly daleko zajímavější první desky skupiny Led Zeppelin a pak taky otázka, jestli mi rodiče nechají volnou chatu na celou noc...

Karel: Tak ty máš na mě jenom takové vzpomínky? To já si spíš vzpomínám na to, jak jsem zbavoval jednu mnišku jejího slibu čistoty.

(Lehce namíchnutý Karel raději rychle změní téma.)

Karel: Pokud se mám vrátit k Marušce a jejím nápadníkům, pak mám na ně jenom jednu jedinou podmínku! Musí mít úroveň!

Zita: Buď naprosto upřímný a dodej tam ještě jedno jediné slůvko: finanční úroveň!

Karel: No a co? To by nebylo špatné! Peníze přece nesmrdí! Dovolíš, abych tě na něco upozornil? Máme tržní hospodářství. Nastalo jednadvacáté století!

Zita: „Být“ a ne „mít“.

Karel: Rozhodně „mít“! A především: něco v hlavě!

Zita: V hlavě! Tak v tom s tebou souhlasím.

Karel: To se přece nevylučuje. Je možné být i mít!

Zita: Oni teprve začínají. Jsou to dva mladí nesmírně talentovaní lidé a celou budoucnost mají ještě před sebou.

Karel: Omlouvám se, ale nevím, o kom to mluvíš?

Zita: O potencionálních nápadnících naší dcery.

Karel: V každém případě, oni všichni jsou pro mě jenom next – ex. Příští – bývalý.

Zita: Jen dej k lepšímu ty svoje staré pověsti...

Karel: Jsou i jiní.

Zita: A tobě se to v hlavě všechno pomotalo, víš?

Karel: Pro mě je nejdůležitější ze všeho, aby si dokázali i v té nejkomplicovanější životní situaci poradit.

Zita: Čili, aby byli moudří?

Karel: A chudí jak kostelní myš?

Zita: Být moudrý, to je přece daleko důležitější. Ale já už stejně moc dobře vím, co mi na to povíš: „Milý pane, když jste tak moudrý, tak jak to, že vám čouhá sláma z bot?“

Karel: Já, že bych někdy řekl něco takového? Zito, ty si mě opravdu s někým pleteš!

Zita: Tak dobře. Vždyť je to přece jedno. Pro mě je nejdůležitější, aby se o sebe dokázali postarat, kdyby se něco stalo.

Karel: A co by se jim tak mohlo stát?

Zita: Kdyby třeba Maruška onemocněla.

Karel: Proč by měla být nemocná?!

Zita: To se může stát každému. Třeba ho sklátí chřipka nebo se nachladí. Vzpomínáš, jak jsem tady loni ležela jako Lazar?

Karel: Kdy?

Zita: Když byla Maruška na lyžáku.

Karel: Ále, ležela jsi jenom dva dny!

Zita: Pět!

Karel: To si už nepamatuju.

Zita: Jediné, po čem jsem toužila, byl talíř horké polívky!

Karel: Chtěl jsem ti objednat jednu v Číně!

Zita: Pekingskou polévku? To by bylo to poslední, co bych dokázala polknout. A i kdyby se mi to podařilo, tak bych to vrátila stejnou cestou, jakou

bych to do sebe dostala. Ty jejich pekingské a thajské polévky, to je samý rosol!

Karel: Rosol – nerosol! Maruška je už dospělá a zdravá dívka. Umí vařit. A proto musí dostat nějakého pořádného opravdového chlapa!

Zita: Ten její první byl přece vysoký. A byl to sportovec, hrál košíkovou. A to se ti taky nelíbilo!

Karel: Ale dej pokoj, Zito! Tobě se ta hora masa líbila? Viděla jsi, jaký měl řetěz na krku?

Zita: No Bože, tak ho měl!

Karel: Ten tím mohl vytáhnout na Camel Trophy džíp z bažiny!

Zita: (*Dezorientovaná*) Co to je, to kameltrofy?

Karel: Anebo, jak si vyhrnul rukávy?...

Zita: Jeho bicepsy tě dráždily? Protože takové nemáš?

Karel: Jaké bicepsy? To jeho tetování!...!

Zita: Jaké tetování? Ten malý motýlek? Tygříček?

Karel: Vždyť byl potetovaný jako Maor!

Zita: Jaký Maor?

Karel: Kým vlastně byl? Kriminálkem a nebo námořníkem?

Zita: Dneska se přece všichni mladí lidé nechávají tetovat, aby tak zvýraznili svoji výjimečnost, no... neopakovatelnost? Originalitu?

Karel: Svou výraznou individualitu bych raději zdůraznil nějakým akademickým titulem a nebo výjimečným společenským postavením, nebo nějakým solidním sportovním automobilem, kterým by vozil naši dceru. A co on?! Přijel k nám na kole?!

Zita: Protože je to sportovec!

Karel: Sportovec, to je u mě tak leda Roman Kreuziger! A on byl taky leda kulturista s vycvičeným mozkem závislý na proteinech.

Zita: Ale oba byli do Marušky zamilovaní!

Karel: Ještě, aby tak nebyli! Ještě, aby ji tak neměli rádi! Ukaž mi nějakého chlápka, který by se do Marušky nezamiloval na první pohled?

Zita: A ty ses k nim choval jako primitivní hovado!

Karel: Proč hned jako hovado?

Zita: A kdo ho chtěl zkoušet ze znalosti cizích jazyků?

Karel: Jazykem, který mu dělal největší potíže, byl ten jeho mateřský! „Přišel jsem a viděl jsem“?!!!

Zita: Přeháníš. Vždyť on se třásl trémou...

Karel: „Na dvoře dvořili se dvořané“. „V televizi vize mizí“. „Své boty jedním šmahem očistím si před svým prahem.“

Zita: Aleš tomu všemu rozuměl?

Karel: Pokud víš, tak lingvistika a kultura živého slova, to jsou moje největší hobby. Jenomže tady jde o něco úplně jiného.

Zita: O co konkrétně?

Karel: O přístup k životu! Samozřejmě, že mi nejde o to, aby mi tu někdo vyjmenoval všech padesát států USA. Vždyť i Bush by s tím měl velké problémy. A nyní se obávám, že teď už i sám Obama. Ale pokud někdo o sobě tvrdí, že tomu rozumí, tak tomu opravdu musí rozumět! Nejde mi o bicepsy a tricepsy! To je v pořádku, když někdo dbá o svoji postavu. Pokud někdo nedokáže ovládat své tělo, tak nedokáže ovládat ani svou hlavu. Jde především o harmonii, důslednost a odpovědnost. Jenom si to představ, že nějaký mládenec pozve naši Marušku na vyhlídkový let, protože právě s velkou slávou udělal pilotní průkaz. A po vzletnutí jí sladce poví: „Jak se startuje, to vím naprosto bezpečně, ale právě jsem úplně zapomněl, jak se s tím přistává...“ A právě o to mi jde. Když někdo řekne „A“, tak musí říci taky „B“. O vnitřní soustředění a harmonii!

Právě v této chvíli si Karel všimne, že se na něho Zita dívá s lítostivým nadhledem.

Zita: Kdyby ses tak mohl slyšet! Já bych tě asi měla někdy nahrát!

Karel: Ale prosím tě. Několik skvělých myšlenek nahraných na Cédéčku ještě nikomu neublížilo.

Zita: Tak z toho, co říkáš, jsem pochopila, že ideálním partnerem naší dcery a naším budoucím zetěm...

Karel: Jakým zetěm? Marušce je teprve dvacet! Dneska se nikdo tak brzy nežení ani nevdává!

Zita: Takže ty bys byl raději, aby naše dceruška trošku experimentovala? Jednou s jedním a pak zase s druhým?

Karel: Samozřejmě, že ne! Samozřejmě, že bych preferoval, aby si Maruška našla toho pravého a jednoho jediného na celý život!

Zita: Samozřejmě, že s tvou pomocí!

Karel: Copak ti nezáleží na štěstí našeho dítěte?

Zita: O nic míň, než tobě. Jenomže já ji nemám ráda tak sobecky.

Karel: A pokud ne sobecky, tak tedy jak?

Zita: Z toho co říkáš, vyplývá, že ideálním partnerem pro naši dceru by byl hezký, slušný, inteligentní, přitom vysportovaný, bohatý umělec a filosof v jedné osobě?

Karel: *(přikyvuje hlavou)* Asi tak a nejinak...

Zita: ...ale ne nějaký zfetovaný pofidérní umělec. Ne! Ani avantgardní malíř!

Karel: Ale, prosím tě!

Zita: Nebo architekt světové slávy?

Karel: Může být!

Zita: Spisovatel?

Karel: *(ušklibne se)* Spisovatel?...

Zita: Promiň. Chápu. To by byla konkurence. Jeden spisovatel na jednu rodinu, to je až příliš. Tak tedy hudební skladatel?

Karel: No, proč ne? Ta Markéta Irglová, co dostala toho Oskara... ale co to kecám, to spíš ten její... ale ten už je tak nějak zadaný.

Zita: Tak raději nějaký filmový režisér?

Karel: A proč ne! To dneska vynáší!

Zita: Proboha, jen nikdo od filmu!

Karel: Nebo někdo z televize“ Někáký investigativní žurnalista. Třeba ten „Bradek Kohn“ ... tedy, pokud si ho nepletu s někým jiným... Nebo ten zpravodaj z Číny --- jak se jenom jmenuje... Tomáš Etzler, nebo ten sympatický fousáč z Varšavy... Svatopluk Karas. Ten je vždycky tak elegantně oblečený!

Zita: Ten v tom nemožném staromódním obleku?

Karel: To je pravda, ten mi taky moc nesedí...

Zita: A on přitom vypadá, jako by se v něm narodil...

Karel: Důležitější je jeho inteligence. Nemusí se oblékat jako kraslice!

Zita: Jednou jsem ho viděla v jednom televizním programu. Byl nesmírně elegantní, hezký, slušný, byl tam i s manželkou a dvěma dospělými dětmi, asi tak v našem věku.

Karel: Ano? Tak to se podívejme. A není to na něm vidět!

Zita: Jak tak vidím, tak nehledáš partnera pro naši dceru, ale sám pro sebe! Pro intelektuální debaty a nebo vášnivé diskuse při nedělních obědech. Tak takový má být partner naší dcery?

Karel: (*zamyslí se*) Nakonec, proč ne? Ale nech to být! I když, copak by její partner nemohl být trochu starší?

Zita: Částečně určitě ano, ale rozhodně ne víc, než o maximálně osm až deset let.

Karel: A ty bys byla raději, kdyby třel bídu s nouzí?

Zita: Byla bych raději, kdyby spolu začínali úplně od začátku. Z ničeho. A byli přibližně stejně staří. A zráli vedle sebe. Tak jako partneři.

Karel: To se nestává.

Zita: A co my dva?

Karel: My jsme výjimka.

Zita: V každém případě se nevzdávám naděje, že Marušce se to podaří. A pokaždé, když nám chce představit někoho nového, tak jí držím všechny palce. A proto tě dneska prosím na kolenu. Buďme vstřícní a příjemní, protože za chvíli se poznáme s úplně novým přítelem naší dcery.

Karel: Upřímně řečeno s úplně novým milencem naší dcery?

Zita: (*vztekle*) Do prdele, už zase začínáš? Ty vulgární primitive?

Karel: Pokud bych byl tím, za co mě označuješ, tak bych použil výraz... (*zamyslí se*) ... předupníkem.

Zita: Tak teď už nejsi jenom vulgární, ale teď už jsi přímo obscénní!

Karel: Sex, to je pro tebe něco obscénního?

Zita: Přece znáš naši Marušku. Nejde jen o sex, ale... oni se mají rádi.

Karel: Chceš mi snad namluvit, že oni spolu ještě nic neměli?

Zita: Já nevím. Možná. Asi určitě. Už se spolu vyspali. Ale to přece nemá vůbec žádný význam. To není důležité.

Karel: Možná, že pro tebe ne!

Zita: Tak poslouvej. Tvoje chování začíná nabírat poněkud psychopatogenní rysy. Dovol, abych tě upozornila na skutečnost, že Maruška už dávno není tvou malou holčičkou. Každý otec je ve svém podvědomí do své dcery hluboce zamilovaný... je do ní zamilovaný jako muž...

Karel: Prosím tě, ušetři mě svých psychických výlevů hodných velmi křehkých vztahů nebo ordinací v růžových zahradách.

Zita: Zato tobě by nechybělo trošku více sociální percepce. Už jenom z tónu jejího hlasu jsem poznala, že teď to pro ni znamená něco daleko víc, než dřív...

Karel: Netoužím po ničem jiném, než se seznámit s přítelem mé dcery, ovšem na úrovni, která je hodná Evropana prvního desetiletí jednadvacátého století.

Zita: Úplně by stačilo, kdybys více naslouchal a méně se poslouchal.

Karel: Když nebudu mluvit já, tak kdo? Ty? Všichni ostatní umí jenom dokonale mlčet!

Zita: Protože ty na ně prostě tak působíš. Před tebou se každý bojí mluvit. Maruška i já už dávno dobře víme, že tvá slova z tebe padají jako průjem, ale pro všechny ostatní jsi stále ještě, bohužel, populárním spisovatelem a autorem neskutečných bonmotů ve tvé talk-show v televizi. A neříkej mi, že se každý před tebou uvolní, i když je tak prosíš.

Karel: Protože jim ještě teče mlíko po bradě a sláma jim čouhá z bot! Kdyby aspoň měli nějakou úroveň!

Zita: Prosím tě, i kdyby se tu objevil sám Hugh Grant osobně...

Karel: Jako nápadník naší Marušky??? Hugh Grant?? Ten stařec?

Zita: *(Obrací oči v sloup)* Samozřejmě, i tento vzdělaný a kulturní Angličan s neuvěřitelně úžasným společenským vystupováním...

Karel: S neuvěřitelně ledabylým a flegmatickým vystupováním....

Zita: ...Ti samozřejmě vzděláním ani intelektuální úrovní nesahá ani po paty!

Karel: Načapali ho v Hollywoodu s černoškou v autě!

Zita: Ale aspoň v Hollywoodu! A ne na Kavčích Horách!

Karel: Co tím chceš říct?

Zita: Nic. Jenomže vím, že má rád Středoevropany. (*Zamyšleně*) Jednou z jeho lásek byla holka odněkud ze Slezska.

Karel: Mám dojem, že už je mu skoro šedesát! To bys chtěla mít takového zetě?

Zita: Ještě mu není šedesát, ale jenom... (*pátrá v paměti*) asi tak čtyřicet sedm. (*jenom pro sebe*) Bože, jak ten čas letí...

Karel: (*náhle plný aktivity*) Počkej, počkej! Kdy, že jsi to byla v tom Londýně? Dřív, než jsme se poznali?

Zazvoní zvonek domovních dveří.

Zita: Ovládej se, moc tě prosím!

Zita odchází k domovním dveřím, podívá se na svého muže, usměje se, ukáže mu, že se má usmívat tak, jako ona. Karel se velmi nerad pokouší o úsměv. Zita otevírá dveře.

Marcel: Dobrý den, jsem Marcel, přišel jsem za Maruškou.

Zita: Velice mě těší. Jsem Zita – její máma. (*Podívá se na chodbu*) A kde je Maruška?

Marcel: Maruška mě prosila, abych přišel v sedm. Ještě není doma?

Zita: To je celá Maruška! Určitě na to zapomněla.

Marcel: Telefonovala mi. Zdálo se mi, že jí na té sedmé velmi záleží, a tak jsem si myslel, že...

Právě v tom okamžiku k nim přichází Karel a podává Marcelovi ruku.

Karel: Karel Klaus. Jsem její táta.

Marcel: Marcel. Velice mě těší. Já vás znám z televize. Maruška mi o vás hodně povídala. Vždycky jsem se vámi chtěl poznat.

Karel: Opravdu?... (*ironicky se usmívá*) Marcel. Co je to za divné jméno?

Marcel: To byl nápad mé matky.

Karel: Marcel?

Marcel: Ale kamarádi mi říkají Mát'ο. Mé matce se to jméno moc líbilo. Byla zamilovaná do...

Karel: Marcela z Nástrojárny?
Marcel: Do Marcela Cerdana. Partnera Edith Piaf...
Zita: Karle, dej už konečně pokoj. (*Marcelovi*). Máte velmi krásné jméno. Marcel! Marcello! Mastroianni! Moc hezké jméno!
Karel: A kde ti herci dneska jsou?
Zita: Možná, že by se slušelo, abys pána pozval dál?
Karel: Tak pojděte dál! Sedněte si, prosím!
Marcel: Oslovujte mě křestním jménem. Prosím.
Karel: Marceli, sedni!

Celá trojice si sedá ke stolku pro konzumaci kávy. Na chvíli zavládne rozpačité ticho. Zita a Karel se dívají na Marcela, který skromně sedí a klopií oči. Nakonec trapné ticho přeruší Karel.

Karel: Vaše matka měla asi ráda Prousta. Je to tak. A co ty?
Marcel: Co já?
Karel: Jaké francouzské spisovatele máš rád?
Marcel: Prosím?
Karel: Znáš vůbec nějaké francouzské spisovatele?
Marcel: Ach tak! (*pauza*) Abych pravdu řekl, francouzské spisovatele nesnáším.
Karel: Bravo!
Zita: Proč bravo? Co třeba takový Camus? Nebo Zola?
Karel: Pokud jde o Camuse, tak dávám přednost pravému francouzáku. Tedy koňaku!

Karel se rozesměje – tedy srdečně se zasměje vlastnímu vtipu. Zita ho zmrazí pohledem.

Karel: Dělal jsem si legraci, samozřejmě. Má žena má pravdu. Albert Camus je vynikající a „Cizinec“ je skvělé dílo.
Marcel: Zvláště ve francouzštině.
Zita: Vy čtete ve francouzštině?

- Marcel: Především noviny, protože francouzské spisovatele, jak už jsem řekl, příliš v lásce nemám.
- Zita: Když je nečtete, tak je ani nemůžete mít rád, samozřejmě...
- Marcel: Ne, proč? Koneckonců, přečetl jsem tři romány Houellbecka, ale všechny byly, podle mého mínění... naprosto k ničemu.
- Karel: *(Nedokáže zakrýt svůj údiv.)* Tři romány?
- Marcel: Ano. Vám se některý z nich líbil?
- Karel: No, možná, že jeden z nich... ale ten titul mi zrovna teď jako naschvál vypadl z hlavy... Jak, že se ten autor jmenoval? Wellbeck? Nevzpomínám si.
- Marcel: Preferuji anglosaské autory.
- Karel: Já též! Hellera, Vonneguta?
- Marcel: To už je přece klasika. Mám raději ty mladé. Například Martina Amise, Toma Wolfa a hlavně spisovatelku A. M. Homesovou.
- Karel: Holmesovou?
- Marcel: Homesovou. „Hudba pro žháře“, „Ta kniha ti zachrání život“?
- Karel: Myslíš? To je opravdu tak dobrá kniha?
- Marcel: To byl jenom titul. „This Book Will Save Your Life“
- Karel: To jsem musel nějak přehlédnout. Kdo to přeložil?
- Marcel: Ještě nikdo. Objednal jsem si to přes internet. Kdybych měl čekat na to, až někdy někdo něco přeloží... Raději čtu v originále. Co je český, to nemusí být vždycky hezký.
- Karel: A vyznáte se také v Iberijské literatuře?
- Marcel: Nejraději mám Javiera Mariase – protože je geniální! Podle mého mínění je to nejlepší současný evropský spisovatel. A z Kolumbie mám rád...
- Karel: Já vím! Já vím! Samozřejmě Marqueze. Kdo by ho neznal.
- Marcel: Marquez? To už je prehistorie. Současnost patří Fernandovi Vallejovi.
- Z výrazu Karlovy tváře je vidět, že to jméno slyší poprvé v životě. Pokouší se o ironii.*
- Karel: Asi bych si to měl všechno zapsat... Samozřejmě sis jeho díla přečetl v originále?

Marcel: Claro quo si! Como no!
Karel: Prosím?
Marcel: Samozřejmě, že ano. Jak by ne?
Karel: No právě...

Je vidět, že Karel je lehce vykořeněný. Zita pro každý případ, aby konverzace neuvázla na tenkém ledě, rázně změní téma.

Zita: Oběd zahájíme masovým vývarem. Máte rád masový vývar?
Marcel: Říkejte mi Marceli, prosím.
Zita: Tak dobře... máš rád slepičí vývar?
Marcel: Samozřejmě. Já o vás vím, že jste vynikající kuchařka, ale...
Karel: Samozřejmě! (*Podívá se na Zitu*) A ty bys dokázal uvařit pravý slepičí vývar – tedy přímo bujón?
Zita: Karle, dej mu pokoj!
Marcel: Proč? To je úplně jednoduché.
Karel: Opravdu??? Tak, jak byste ho dělal?
Marcel: Myslíte to vážně? Mám vám tady sdělit svůj recept na slepičí vývar?
Karel: No, a proč ne?

Marcel se pátravě zadívá na Zitu a Karla. Vidí, že si nedělají legraci. Usměje se a začne rozhodně popisovat svůj postup.

Marcel: Takže. Koupím vždy půlku kuřete a důkladně ji opláchnu pod tekoucí vodou. Vložím ji hrnce. Pak připravím zeleninu, přičemž je důležité, aby její součástí nebylo příliš mnoho mrkve, protože potom by byl vývar příliš sladký...

Marcel si povšimne, že mu Zita výrazně drží palce a málem mu napovídá. Musí se ovládat, aby se neusmál. Karel naproti tomu skepticky sleduje střídavě Zitu a Marcela.

Marcel: (*pokračuje*) ... zeleninu pak vložím do hrnce s kuřetem, vše zaliji dvěma litry vody a začínám vařit. Čekám na okamžik, až se začne tvořit první pěna. Tu začnu sbírat. K zelenině přidávám další koření: nejlépe celozrnný pepř, anglické koření, ale velmi málo soli, a pokud používám vegetu, tak s co nejmenším obsahem soli, všechno pak vařím na velmi mírném plameni, tak, aby vývar pouze malounko bublal. Nejlepší vývar

je ten, který se připravuje asi tak tři hodiny. Samozřejmě pod neustálou kontrolou a pod pokličkou. (*Karlovi*) Správný vývar je testem naší trpělivosti, protože pokud se nám stane, že ho sníme už za půl druhé hodiny vaření, nikdy nepoznáme opravdovou chuť toho pravého slepičího vývaru. Ale se švestkovými povidly nebo s jinými polévkami je to naprosto stejné. (*Zita znalecky přikyvuje*) Když máme vývar hotový, nasypeme do talířů nudle, rozhodně ne ty vlasové z obchodu, ale pokud možno domácí výroby – rád vám dám předpis – a ty pak zaléváme vývarem, přidáme trochu kopru nebo čerstvé celerové natě, jak to má kdo rád a co kdo snese. A pak už stačí jenom jíst. To byl předpis na vývar pro ty, kdo nekonzumují červené maso, jako například Maruška. Ale ten nejlepší vývar by se měl připravovat z různých druhů masa. Nejlépe z hovězího hřbetu nebo ze zadní kýty, měl by se tam přidat kousek kůže, a také kousek telecího. Tehdy je chuť vývaru nejlepší.

Zita tleská nadšením.

Karel: (*Po chvíli ticha.*) Kousek kůže? No samozřejmě... vždyť je to tak jednoduché! To přece zvládne každý!

Zita: (*Karlovi*) Opravdu každý. S jedinou výjimkou. A tou jsi ty!

Karel: Pane... tedy Marceli, vy studujete ve stejném ročníku jako Maruška?

Marcel: Anglistiku? Ne. Studuji filozofii.

Karel: Filozofii? A kdo ji dneska potřebuje?

Marcel: Mě to baví.

Karel: No samozřejmě. Jen ať se rodiče starají o studia svých dětí až do čtyřicítky.

Marcel: Své rodiče samozřejmě podporuji. Před několika lety jsem ukončil Akademii výtvarných umění a tak se o sebe dokážu postarat.

Zita: Opravdu? Slyšela jsem, že absolventi Akademie jenom těžko hledají nějaké uplatnění.

Marcel: To je pravda. Ale já jsem měl štěstí.

Karel: Takže co vlastně konkrétně děláte?

Marcel: To je různé. Počítačovou grafiku, ale nejvíce peněz si vydělávám jako realitní agent.

Karel a Zita: Cože?

Marcel: Pracuji pro firmu, která obchoduje s nemovitostmi. Abych se zabezpečil.

Karel: Zabezpečil? Před čím?
Marcel: Kdybych se nedokázal uživit počítačovou grafikou.
Zita: Bravo!
Karel: No, tak tedy klobouk dolů, Marceli!
Marcel: Prosím?
Karel: Jseš správnej chlap, to se tedy musí nechat!

Chvilé napjatého ticha. Karel si začíná notovat nějaký popěvek, v originále „Poslední neděli“.

Marcel: Velmi se mi líbila vaše poslední kniha. Skvělý titul. „Torza“.
Karel: Ano? To je od vás hezké. Ale já s myslím, že ten titul není nijak zvláštní.
Zita: Kdybych to tak řekla já, tak by byl hned oheň na střeše...
Karel: Já vím nejlépe sám, kdy se mi něco povede, a kdy ne! Napsal jsem „Torza“, protože nakladatel mě příliš popoháněl, ale kdybych měl na to dílko ještě trochu více času a dal si více práce nad poslední kapitolou...
Marcel: Právě ta poslední kapitola se mi líbí nejvíc! Takový naprostý nezájem o to, co si čtenář pomyslí...
Karel: No právě!
Marcel: ... pohrdání a arogance...
Karel: No!
Marcel: ...Na hranici bezcílné grafomanie...
Karel: *(náhle velmi vážně)* Moment, moment. Proč zrovna grafomanie?
Marcel: ... A plagiátorství...
Karel: *(Naježeně)* Plagiátorství? Záleží jenom na úhlu pohledu. To, co ty nazýváš plagiátorstvím, to já nazývám tradicí.

Zazvoní telefon. Zita ho zvedne. Odchází stranou, aby nebyla ve středu pozornosti.

Zita: Haló? ... To jsi ty, mami? Tak co chceš? Ještě nepřišla!... Proč? Protože ještě nepřišla! A od které doby je Maruška tak přesná?... No právě... No právě... Nic se nestalo. Její přítel ji tady už očekává, a tak tu bude Maruška coby dup... Je sympatický... milý... ano... hezký a slušný taky...

Marcel chtít nechťit naslouchá hovoru, a tak se raději taktně vzdálí do hloubi obydlí pod záminkou, že si prohlíží obrazy.

Marcel: Vy máte originálního Úprku? Já ho mám taky moc rád!

Karel: Ano? Žena ho dostala věnem...

Zita: *(pokračuje v rozmluvě)* Na co mám dávat pozor?... Na to, že něco předstírá?... A co by tak mohl předstírat? Že je slušný a hezký?... Prosím tě, nech toho! Na tohle téma se s tebou nechci bavit.... Prosím??? *(Ztiší hlas.)* Ano... Ahoj.... No tak ahoj! Hned jak přijde Maruška, tak ti zavolám! Končím!...

Zita odkládá telefon a ukazujíc na sluchátko, široce se usmívá na Marcela.

Zita: Babička! Stará se o Marušku víc, než o oko v hlavě.

Karel: Tak co, dáš si něco k pití, Marceli?

Marcel: Vodu. Ale prosil bych neperlivou. Je to možné?

Karel: A co chceš do té vody nalít? Whisky?

Marcel: Ne, to rozhodně ne. Nepiji alkoholické nápoje.

Karel: *(Znepokojeně)* A proč? Nějaká nemoc...?

Marcel: Jsem prostě abstinent.

Zita: Tak to se mi líbí. I ta vaše asertivita!

Karel si znovu zanotuje melodii „Poslední neděle“

Marcel: To je „Poslední neděle“?

Karel: Ty tu písničku znáš?

Marcel: To byl meziválečný hit! Máte rád ty nostalgické časy?

Karel: Asi tak... Všechno bylo mnohem jednodušší.

Marcel: Vy to asi znáte mnohem lépe, než já.

Karel: Co znám?

Marcel: Jak to tehdy chodilo.

Karel: Pro Boha, Marceli! Je mi teprve padesát! Tehdy jsem ještě byl na houbách!

Marcel: Samozřejmě, chápu! Ale o tu dobu se určitě velmi zajímáte!

Karel: Já si tu písničku prostě jenom tak pohvizduju. Mám ji rád.

Marcel: Já taky. Babička mi ji zpívala.

Karel: A líbí se ti?

Marcel: Celkem ano. Je taková romantická. Sebevrazi si ji pouštěli před smrtí.

Zita: Sebevrazi si ji pouštěli před smrtí? Tak to vám připadá romantické???

Marcel: Hrdina té písně je prostě takový smolař. Jeho dívka dala přednost někomu bohatšímu a jeho život tím skončil.

Karel: Řekněme si to upřímně, Marceli. Odešla za bohatším a lepším! Lepším!!! Tak to ten frajer zpívá....

Marcel: Dvorský?

Karel: Toho nemyslím.... Myslím hrdinu té písničky. Lyrické téma. Podle mého mínění, Marceli, je to vyznání totálně neschopného člověka.

Marcel: Neschopného?

Karel: Jen si poslechni ty verše: „dnes přišel někdo jiný, bohatší a lepší, nežli já, a spolu s tebou odešlo mi štěstí...“ Takže se vlastně přiznává, že je horší a hloupější, protože si nechal odloudit svou dívku...!

Marcel: No, ten kluk to hodně prožívá

Karel: Ale neprožívá, jenom žebrá o soucit... Ona ho nechtěla? Pokud má alespoň trochu své vlastní hrdosti, tak by si měl říct: „Tím hůř pro ni!“ a odejít se cít! Ale on ne! „...Jen se na mě podívej, je to naposledy...“ Tak ať se jde picnout!

Zita: Karle, prosím tě, on se s ní přece chce jenom setkat ještě jednou...

Karel: Tak to ne, Zito. Rozeberme si ten text. Dívka si vybrala lepšího. Skvělejšího a bohatšího. To říká on. Tudíž se přiznává k tomu, že on sám je horší a chudší. Tak ať jde někam! Ať té holce dá pokoj! Ve Spojených státech je takové citové pronásledování trestné! Když bývalý milenec nedá své bývalé lásce pokoj a neustále ji pronásleduje! Tento trestný čin se jmenuje stalking!

Marcel: Já vím, co to je stalking. Ale obávám se, že písnička „Poslední neděle“ o tom není.

Zita: No právě! Taky si to myslím. Ta písnička je přece úplně o něčem jiném?...

Karel: A o čem tak asi?

Marcel: Že zamilovaný člověk opravdu trpí.

Zita: No právě!

Karel: Sorry! Měl čas, aby si tu dívku k sobě připoutal? Měl! Ale asi byl příliš vratký v kolenou a ona nedokázala žít s nějakým hadrem na holi!

Marcel: S kým, prosím pěkně?

Karel: Tak se kdysi říkalo typickým looserům, nešikům. A tak jí nikdo nemůže zazlívat, že si vybrala takového životního partnera, který jí zabezpečí lepší budoucnost.

Zita: A já si zase myslím, že ta dívka nebyla hodná jeho citů, jeho lásky, protože dala přednost penězům před opravdovým citem.

Karel: A jak to víš? A jak to víš, že ten jiný, lepší, bohatší, k ní necítil opravdovou lásku a nezahrnul ji opravdovým citem? A je docela možné, že ho ona měla opravdu upřímně ráda.

Zita: Kdo ví?

Marcel: No právě. Tehdy byla taková doba. Bez jakýchkoliv iluzí. Bída, kapitalismus. Třídní boj a tak dále.

Karel: Třídní boj? Kapitalismus? Ale, ale?... To jsou argumenty z doby Maxima Gorkého a nebo Émile Zoly, je to tak? Ale, ale! Jaké máš, milý Marceli, politické názory?

Marcel: Umírněné.

Karel: Takže to znamená, že levicové?

Marcel: Umírněné.

Karel: Ty jsi socan?

Marcel: Socialistou byl Karel Marx. Ne. Ale jsem velmi citlivý na, řekněme to tak, že na současnou sociální nespravedlnost.

Karel: To je opravdu zvláštní?! V jednadvacátém století? Kdo tě, synku, vychovával?

Zita: Nech toho, Karle! Je mladý, a tak musí!

Karel: Kdo to jenom říkal? „Kdo nebyl v mládí socialistou, nemá srdce, kdo jím ve stáří zůstal, nemá rozum!“

Marcel: To říkal Bismarck a já s ním docela souhlasím.

Karel: S Bismarckem? S tím likvidátorem národního sebeurčení slovanských národů? Máte velké štěstí, že jste tak mladý. A propó! Co soudíte o hnutí hippies?

Marcel: Máte na mysli klasické hippie, kteří se začali setkávat na křižovatce ulic Haight a Ashberry v San Francisku na konci šedesátých let v době války ve Vietnamu?

Karel: Hmm... No... Více méně. Ty taky.

Marcel: Hezky si to chlapci zařídili. Nechtělo se jim jít na vojnu. Příslušníci hnutí hippie byli většinou syny bílých, anglosaských protestantů, a tak si vymysleli heslo „Make Love Not War“. Oni se na ulicích bavili jako děti květů, brali LSD, proklamovali volnou lásku a podobné ptákoviny, a obyčejní kluci, většinou barevní a z chudých rodin umírali v džungli. Obecně mi to hnutí připadá jako příliš propagované a nehygienické. K tomu, aby někdo změnil svět, nestačí jenom plnovous a kytara...

Karel hledí na Marcela s otevřenými ústy jako uhranutý.

Karel: Ano... Ale z toho, co říkáš, vyvěrá nechuť z Ameriky.

Marcel: Jejich arogantní politika se mi nelíbí.

Karel: Když má někdo pravdu, tak trocha arogance, nebo spíše nonšalance, nevadí.

Marcel: Jsem toho mínění, že jim nesmíme ve všem ustupovat.

Karel: Ty a já?

Marcel: Svět. Evropa především.

Karel: Ale, prosím tě. To jim nemáme ustupovat ze zásady jenom proto, abychom jim neustupovali? A co když mají pravdu?

Marcel: Nemají.

Karel: Ale já se domnívám, že mají. Víš, Marceli, že USA jsou jedinou zemí, která má idealismus vepsaný přímo do ústavy?

Marcel: Kdysi dávno si to tam napsali a myslí, že to stačí. Ale praxe se musí opírat o teorii! Proto všechno pokazí!

Karel: Velmi se ti omlouvám, Marceli. Ten rozhovor jsem zahájil zbytečně. Ale v tomto nenajdeš anti-americké aktivisty!

Marcel: Maruška má stejné mínění jako já...

Karel: Ano? Tak ať ho zase změní!...

Zita: Jak to asi uděláš?

Karel: Udělám všechno proto, abych ji přesvědčil.

Zita: A já si zase myslím, že bychom tu debatu měli ukončit. Jsou daleko zajímavější témata, než je politika.

Marcel: Samozřejmě. Například ekologie.

Karel: No ne! Jenom mi, prosím tě, neříkej, že patříš k Zeleným.

Marcel: Angažuji se trochu jako anti-globalista. Maruška mě přemlouvá, abych ji vzal na setkání skupiny G-8 do Davosu.

Karel: To je vyloučené, Marceli! Moje dcera nebude házet dlažební kostky na policii.

Marcel: Jsou i jiné způsoby protestu.

Karel: Přivázat se k F-16?

Marcel: Méně agresivní. Když bude chtít, vezmu ji s sebou.

Karel: *(agresivním tónem)* Vsaďte se!?

Zita: Jak vidím, máte čím dál tím více společných témat...

Karel: Víš, Marceli, čeho se obávám? Co se stane, až naše generace nebude? Když na světě zůstanou jenom metrosexuálové a anti-globalisté jako vy? Kdo bude vydělávat na naše důchody? Určitě ne vaše generace vykořeněných hedonistů, kteří jsou zahleděni do mobilních telefonů?!

Marcel: Myslím, že to nebude tak tragické. Per saldo si určitě poradíme stejně dobře jako vaše generace povalečů a rebelů.

Karel: Zito! Můžeš uklidit jednu sadu nádobí. Marcel už odchází...

Zita: Nech toho! *(Marcelovi)* Nezlobte se, prosím vás! On dělá někdy takové hloupé vtipy!

V té chvíli zazvoní domovní zvonek.

Zita: Konečně! Maruška!

Zita se zvedne, aby otevřela dveře. Ve dveřích stojí Maruška (20), usmívající se velmi krásná dívka. Když spatří Marcela, neskrývá své překvapení.

Maruška: Marceli??? Já jsem na to úplně zapomněla!

Zita: Celá Maruška!

Marcel: Říkala jsi, ať přijdu v sedm, tak jsem přišel v sedm!

Maruška: Sorry. Pojď ke mně! Takže mé rodiče jsi už poznal?

Karel: Měl na to dost času.

Zita: Tak vás zvu ke stolu.

Maruška: Co??? Ááá... Za chvíli... Musíme něco zařídit.

Zita: *(s porozuměním)* Samozřejmě. Jenom nepospíchejte.

Karel se podívá na hodinky.

Karel: Ale já už mám hlad a rád bych si dal něco k jídlu.

Zita se na manžela káravě podívá, ve stejné chvíli Maruška Marcela políbí, vezme ho za ruku a odtáhne jej do svého pokoje.

Zita: Tak co, jak se ti líbí?

Karel: Marcel? Pokud jde o ty hippie, tak mi jeho názory imponovaly. Ale pokud jde o to ostatní, tak tu vidím velmi závažné rozpory...

Zita: Naštěstí to není tvůj partner!

Karel: A navíc, nepije...

Zita: To je špatné?

Karel: Jak se to vezme. Co když má za sebou protialkoholní léčbu?

Zita: Abstinent, to je podle tebe ten, kdo má za sebou protialkoholní léčbu?

Karel: Tak proč? To nepije z náboženských důvodů? To by bylo ještě horší!

Zita: A co když sportuje a nebo vůbec nesnáší alkohol!?

Karel: Možná je nemocný a není mu dobře?

Zita: Dej pokoj. To je moc milý mladý muž. Myslím, že ho Maruška má moc ráda.

Karel: A to až tak, že úplně zapomněla na to, že se spolu domluvili?

Zita: Ano. To je divné. Navíc ho pozvala. Ale inteligentní je, co?

Karel: To nevím. Ještě jsem to nestihl rozpoznat.

Zita: Líbí se mi, že je takový jemný, ale když je třeba, tak si umí stát za svým. I proti tobě!

Karel: Co když je to gay?

Zita: Protože je tak jemný?

Karel: Protože umí vařit!

Zita: To, že umí vařit, je pro mě plus!

Karel: A co ta jeho arogance co se literatury týče?

Zita: Myslíš tu svoji?

Karel: *(Rozčílí se)* Ale kdež!?! To odsuzování uznávaných autorů bez výjimky. Ten se mu nelíbí, tamten taky ne. Wellbeck stojí za hovno, Camus je zastaralý?

Zita: *(ironicky)* Starý koňak je přece lepší, nebo ne?

Karel: Celkem vzato, kdybych ho měl posuzovat podle prvního dojmu, tak má podle mě příliš nevymáchanou hubu!

Zita: Jsi naštvaný, že se ti někdo postavil!

Karel: Ale ne tak neotesaně!

Zita: Neotesaně??? Já ten dojem nemám!

Karel: Protože jsi ženská! Ten kluk se ti prostě líbí a hotovo! Přestáváš myslet!

Zita: Podívej se, miláčku. Nevěděla jsem... Ale, pokud by to bylo tak, tak mi vysvětli, proč jsem si vzala právě tebe. Pokud jde o tvůj vzhled, tak ses mi vůbec nelíbil...

Karel: No tak dobře. Já nemám komplexy. Kdybychom měli jedináčka a chodily by sem různé dívčiny, tak bys taky říkala: ta má moc velkou pusu a bude ho podvádět, ta má příliš dlouhé nohy a bude se starat jenom o parádu, ta opálená uteče za hranice...

Zita: Ale máme dceru!

Karel: A právě proto jsem jejím nestranným soudcem.

Zita: Asi jako Paduranu!

Karel: *(náhle změni náladu)* Ty si ještě pamatuješ na Paduranu! Jak nás poškodil ve Staré Zagoře? (Pozn. překladatele: inscenátoři mohou celou příhodu zaměnit za trestný kop soudce Coliny, nařízený proti naší reprezentaci...)

Zita: Na to si pamatuji velmi dobře. Ze stavu 0 : 1 to udělal na 3 : 1 a Lubaňského vyloučil!

Karel: Ale to bylo v dvaasedmdesátém! Před pětatřiceti lety!!!

Zita: Já jsem v téhle zemi žila taky. Jsme z jedné generace!

Karel: Tak proto tě miluju!

Zita? Jsme přece vrstevníci! Ale vraťme se k tématu: říkám ti upřímně, že pokud se mě dneska večer Maruška zeptá, co si o Marcelovi myslím, řeknu jí: ano.

Karel: Ano?

Zita: Ano!

Karel: Jen tak najednou? Děláš velkou chybu. Já jsem ho už prohlídnul!

Zita: Ano? Já taky a je to hodný kluk.

Karel: Trochu měkkýš.

Zita: Protože je tak jemný? Ničemu nerozumíš!

Karel: Zůstalo mi ještě několik důležitých otázek...

Zita: Ale ne u večere, ano? Já cítím, že on je pro ni ten pravý.

Karel: Ano?

Zita: Ano. Díky své ženské intuici.

Karel: A má mužská intuice mi radí, abych s ním vyrazil dveře!

Zita: Domluvme se na tom, že se o to ani nepokusíš!

Karel: A co má být, že Marušku fascinuje! To je v jejím věku normální. Hormony a tak dále. Později nám bude děkovat.

Zita: Ne nám! Já jsem na její straně!

Karel: Podívej se na to, Zito, trochu s odstupem. Musíme si položit základní otázku: bude pro ni znamenat přístav a nebo jenom zastávku?

Zita: Můžeš se na to ptát sám sebe, ale ty na to nebudeš odpovídat.

Karel: Já bych o tom všem nechtěl rozhodovat sám... Musíme se poradit společně. Všechno dobře promyslet. Možná, že nakonec budeme hlasovat.

Zita: Tím je ten problém vyřešen. Zůstaneš přehlasován.

Karel: Proběhlo nějaké hlasování? A kdy?

Zita: Já jsem „pro“ a Maruška evidentně taky. Takže je úplně jedno, co si myslíš.

Karel: Rozhodnutí poroty musí být jednomyslné!

Zita: To ne! Zde nejsme u porotního soudu.

Vcházejí Maruška a Marcel.

Maruška: Už jsme skončili. Marcel je geniální.

Zita: My víme...

Maruška: Opravil mi můj laptop.

Marcel si skromně opravuje tašku na rameni.

Marcel: Trochu se v tom vyznám, v počítačích, a tak...

Zita: To je skvělé. Takže můžeme usednout k obědu?

Trochu zaskočená Maruška se podívá na hodinky.

Maruška: Teď? Snad k večeři, ne?

Zita: No, tak k pozdnímu obědu, k něčemu, jako je „dinner“.

Karel: „Hádej, kdo přijde na večeři?“ Čemu se to podobá, Marceli?

Marcel: „Guess Who’s Coming to Dinner“ Stanleyho Kramera?

Karel: Ano. Tentokrát se ti to povedlo...

Zita: Omlouvám se, ale nerozuměla jsem?

Marcel: To je klasický americký film ze šedesátého sedmého roku. O tom, jak si dcera z klasické měšťanské bělošské rodiny pozve na večeři ke svým rodičům svého milého - černocho.

Karel: Skvělý film!

Zita: Aha, aha... A jakou to má s námi souvislost? (*náhle jí to dojde*) No tak... zvu vás ke stolu!

Marcel: Rozumím. Takže já už raději vypadnu. (*políbí Marušku na tvář*) Tak se tady drž, Maruško!

Maruška: Aha! Tak ahoj. Uvidíme se zítra.

Zita a Karel strnou jako solné sloupy.

Zita: Jak to – ahoj? Nezůstanete tu na oběd?

Karel: Na dinner?

Zita: Na večeři?

Marcel: Nechtěl bych vám tu překážet. A navíc, musím ještě letět do Pekla vrátit knížky. Pozítří jedu do Kanady, kde jsem dostal stipendium, a musím se sbalit.

Karel: (*zaskočený*) Do Pekla?

Zita: (*smutná*) Do Kanady?

Marcel: Je to tak.

Zita: Jak dlouho tam budete, Marceli?

Marcel: Rok.

Zita: (*Ani se nepokouší skrýt své zklamání*) To je škoda...

Marcel: Opravdu škoda, bylo to tu s vámi moc hezké.

Karel: No, v určitém slova smyslu...

(Zita obejmě a políbí Marcela.)

Zita: Dávej tam na sebe pozor za tou velkou louží.

Maruška: On už si poradí!

Marcel: Děkuji. Maruška má štěstí, že má takové rodiče.

Zita: (spokojeně) Myslíte?
Maruška: Přestaň jim lichotit!
Zita: Maruško, jen ho nevyháněj! Ať řekne, co má na srdci.
Marcel: Jsem rád, že jsem vás poznal.
Karel: To je očividné!
Marcel: Ještě jednou děkuji. Tak ahoj, Maruško!

Marcel odchází. A Zita s Karlem se rozzlobeně obracejí na dceru.

Zita: Co to bylo?
Maruška: Prosím?
Karel: No právě! Co to má znamenat?
Maruška: Ale co?
Zita: Tak napřed se s námi domluvíš. Já připravím oběd, zaskočím ke kadeřnici, hezky se nastrojím!
Karel: A já musím rezignovat na partičku bridže!?
Zita: A najednou: „Ahoj, Maruško, jedu do Kanady“??
Maruška: Nerozumím? O co vám jde? Že jsem přišla pozdě o takovou chvíli? Sorry. Ale ani tak jsem nemusela spěchat, protože Eustach ještě nepřišel.
Karel a Zita: Kdo že to nepřišel?
Maruška: Eustach. Můj kluk.
Zita: Tak ten Marcel, to nebyl on?
Maruška: Můj kluk? Ne. Marcel není Eustach. Ne.
Zita: Řekni mi, prosím tě, ještě jednou. Jak, že se to jmenuje?
Maruška: Eustach?
Zita: A Marcel byl...
Maruška: Kolega ze školy.
Karel: Gott sei dank!...

Maruška: Musíme ještě chvílku počkat. Až Stašek přijde, tak zavolá.

Zita: Říkala jsi Stašek? On přijde ještě někdo jiný?

Maruška: Ne. Eustachovi se říká různě: Stašku, Stáňo...

Zita: Aha. Takže tak. A kde je, protože se v tom už neorientuju. Říkala jsi, že hned jak přijede, zavolá? Odkud?

Maruška: Přijede z Paříže. Zavolá mobilem.

Zita: A proč až z Paříže? Co dělal v Paříži?

Maruška: Měl tam přednášku. Dneska se vrací.

Karel: Přednášku? A na jaké téma?

Maruška: Něco o financích nebo tak. Já se v tom moc nevyznám.

Zita: Finance? No ne?

Karel: (*k sobě*) A vůbec, co to mají za jména? Marcel? Eustach?

Maruška: Všichni mají nějaká praštná jména, jenom já se jmenuju jako sirotek.

Karel: A právě to je dneska originální. Copak bys chtěla mít tak fádní jméno, jako je Žaneta, Karina, Beatrice, Hermína?

Maruška: Mně se líbí Rebeka.

Karel: Proč zrovna Rebeka?

Maruška: Protože se mi to líbí.

Zita: Vždycky jsme ti s otcem chtěli dát universální jméno. Takové, které se vyskytuje ve všech jazycích a kulturách: Marie!

Maruška: Rebeka je vzácná!

Karel: Maruška je taky vzácná!

Maruška: Stáňovi se to taky líbí.

Zita: Staškovi.

Maruška: Eustachovi, Stáňovi, Staškovi.

Zita: OK. Škoda jenom, že jsi nás neupozornila předem, že Marcel není tvůj kluk. Otevřeli jsme před ním svá srdce...

Karel: ... řeknu ti upřímně, že přes to všechno, nevím proč, protože mě dost vytočil, jsem si ho docela zamiloval...

Maruška: Opravdu?? To je divné! Ty ses zamiloval do osoby stejného pohlaví?

Zita: Já taky. Škoda, že letí do té Kanady.

Maruška: Marcel? Neletí.

Zita: Jak to, že neletí? Říkal, že jede pozítří, protože tam dostal stipendium.

Maruška: No právě. Jede. Marcel se bojí létat.

Karel: Do Kanady se buď letí a nebo pluje. Lodí. Ale určitě se tam nejede.

Maruška: Marcel jede. Na motorce.

Zita: Po moři?

Karel: Po oceáně?

Maruška: Ne, přes celé Rusko, Sibiř a Kamčatku k Beringově úžině, tam se přeplaví na Aljašku a z ní se dostane do Kanady.

Karel: Ale proč?

Zita: Nemá peníze? Půjčila bych mu!

Maruška: Chce poznat celý kontinent. Tak jako Che Guevara v „Dennících motorkáře“.

Karel: Který kontinent to vlastně pozná? Jenom Rusko! Eurasii a většinou Asii! A jestli jsou na Kamčatce nějaké silnice, o tom dost pochybuji.

Zita: No právě. A zásobování?

Maruška: Poslyšte. Vy Marcela neznáte. Ale ten, když si vezme něco do hlavy, tak ho od toho neodtrhnete ani párem volů.

Karel: Tvrdohlavý!

Maruška: Kdyby jen to!

Zita: A to se mi na něm velmi líbilo! Kulturní, jemný a ukazuje se, že má charakter.

Maruška: Ale dlouhodoběji se s ním nedá vydržet. Já potřebuji, aby mi partner naslouchal.

Karel: A ten Stašek, ten ti naslouchá?

Maruška: A jak!

Karel: To je dobře! Tak to má být! Koneckonců, ty jsi nejdůležitější.

Maruška: Já jsem pro rovnocenné partnerství, ale víš, když nastane remíza, tak mám poslední slovo.

Karel: Tak to má být!

Zita: No, já nevím...

Maruška: Velmi se omlouvám, ale budeme tady pořád stát a uvažovat o tom, jaký by měl být můj snoubenec?

Zita: Ne! Jistěže ne!

Karel: A proč ne? Jsi naše jediná dcera!

Maruška: Tati. Nech toho. Všechno mám pod kontrolou.

Karel: Jen aby.

Zita: Víš, Maruško, pro nás budeš pořád naší malou holčičkou. Tvoje budoucnost bude pro nás vždycky nejdůležitější.

Maruška: Moji milovaní, tak už dost. *(Zitě)* Vždycky jsi mi říkala, a to mi navždycky utkvělo v paměti, že „dítě je jako kufr. Kolik toho do něj vložíš, tolik z něho potom zase vytáhneš.“ Takže můžete být klidní. Vložili jste tam všechno, co bylo třeba a víc se tam toho už nevejde.

Zita: Já vím, ale ty přece víš, jací jsou rodiče...

Maruška: Měli jste někdy se mnou nějaké problémy? Udělala jsem něco špatného? Podvedla jsem vás? Vyletěla jsem někdy od nějaké zkoušky?

Zita: Ne! Nikdy!

Karel: No právě, a toho se obávám. Vždycky to bude jednou poprvé, když se něco takového stane.

Maruška: A mně se nic špatného nestane. Jsem ráda, že pro mě nejste jenom rodiče, ale také něco jako starší kolegové. Přátelé.

Zita: Tvé důvěry si velmi vážíme.

Karel: Ale víš, určitý odstup si musíme zachovávat. I při těch nejlepších vztazích. Pořád jsme rodiče a ne kolegové.

Maruška: Vždycky jsem jezdila na prázdniny raději s vámi, než s kolegy ze třídy, kteří se chovali jako poloviční idioti.

Karel: V našem stanu pro tebe bude vždycky volné místo!

Maruška: Takže i v citových záležitostech mi můžete plně důvěřovat.

Karel: Opravdu? Tak to si zapíšu za uši...

Maruška: Protože jste pro mě vším a na vašem názoru mi velmi záleží, nemohla bych nikdy udělat něco, s čím byste nemohli souhlasit.

Zita: My víme, miláčku! Víme!

Maruška: Já to věděla, že budete souhlasit!

Zita: S čím!

Maruška: S tím, že si Staška vezmu!

Již podruhé během posledních třiceti minut Zita a Karel stanou jako solné sloupy.

Zita a Karel: Vezmeš?

Karel: Proč tak najednou? Proč hned svatba?

Maruška: Protože se máme rádi.

Zita: To mi došlo.

Karel: Ale proč hned svatba?

Maruška: Tak to spolu máme žít na hromádce?

Zita: Ale děvčátko, na vdávání jsi přece ještě příliš mladá!

Maruška: Chtěla bych se přestěhovat ke Staškovi. Chtěla bych mu vařit a prát košile.

Karel: V tom ti bránit nebudeme. Ale proč se k němu chceš hned stěhovat?

Maruška: No právě. Já jsem věděla, že mi to dovolíte až po svatbě...?

Karel: Po svatbě taky ne! Vždyť ho vůbec neznáme!

Maruška: Hned ho poznáte. Copak si to nepamatujete? Domluvili jsme se přece?

Karel: Proč se pořád ptáš?

Zita: Ty jsi v tom?

Maruška: Prosím? (*ozve se pípání mobilu, přichází SMS. Maruška se podívá na telefon*) My o vlku a vlk už je za dveřmi! (*Ještě jednou se podívá na mobil*) Ó! We have a situation. Musím mu zavolat. (*vybere číslo a po chvíli začne mluvit do telefonu*) Ahoj, Staroušku Stašíčku!... Jsi to ty? No tak pohni! Čekáme na tebe! Na raz dva! Makej, protože už máš zpoždění!... Jak to, jaká adresa?! Ty neznáš mou adresu?!... Co? Mluv trochu hlasitěji!... Hlasitěji! Jak to, že si nepamatuješ adresu? Jakého Matyáše 3? Žádného Matyáše! Nikdy jsem nebydlela na Matyášově!... Na Mánesově!!! To není jedno a to samé!... prosím tě nebreptej a mluv trochu srozumitelněji... Co to říkáš? (*rodičům*) Omlouvám se, ale budu muset pro něho zajet! (*do telefonu*) Stašku, řekni mi přesně, kde teď právě jsi?! Popiš mi to místo... Aha... aha... Rozumím. Takže si najdi nejbližší lavičku a sedni si na ni. Hned tam budu. Čekej tam na mě! A nikomu nic neříkej. Nikoho neobtěžuj! Čekej tam na mě!... No! (*končí hovor*) Letím pro něho. Za patnáct minut jsem zpátky...

Zita: Se Staškem?

Karel: Jak to, že za patnáct minut? Teď, ve špičce? Budeš stát v kolonách dvě hodiny, než dojedeš na letiště.

Maruška: Na jaké letiště? Stašek přijel vlakem. Čeká mě na nástupišti. Je to pět minut chůze.

Karel: Z Paříže? Vlakem? ... Jako Balzak?! Vždyť už máme jednadvacáté století!

Maruška: Eustach se bojí létat! Budete se mu smát? Budete spokojení? Hned se vrátím!

Maruška popadne klíče ze stolku u dveří a vybíhá z bytu. Zita padá na kanape. Podívá se na Karla. Oba se na sebe dívají v očekávání toho nejhoršího.

Karel: Kručí mi v břiše! Musím se něčeho najíst nebo se z hladu zblázním!

Karel odchází do kuchyně.

Zita: Počkej! Já ti to udělám, nebo mi to všechno ještě spálíš!

Zita vybíhá za Karlem.

(*opona*)

Konec prvního dějství.

Druhé dějství

Karel chodí nervózně po obývacím pokoji. V jedné ruce drží sendvič, v druhé sklenici piva. Vchází Zita. Sedá si na kanape, vytahuje lékárníčku. Vyloupne jednu pilulku, polkne ji a zapíjí ji vodou.

Karel: To už je nesnesitelné. Věděl jsem, že dnešní večer bude pro nás velmi těžký, ale že až tak?

Zita: Karle, já mám takový divný pocit. Nelíbilo se mi, jak si spolu telefonovali.

Karel: Proč tady ještě nejsou? Ještě chvilku a proměním se ve vrtuli!

Zita: Jen se uklidni a myslí na to, že je to naše jediná dcera.

Karel: Měj jsem takový pocit, že ten Stašek je úplně ožralý.

Zita: Přeháníš! Maruška opilce nesnáší. Pamatuje si na dědečka, jak se pořád díval panákům na dno.

Karel: To mi budeš vyčítat? Ty budeš špinit památku mého ubohého nebožtíka otce?

Zita: Ale kdepak. Život se s ním nemazlil, a tak si občas musel dát panáka. Ale Marušce se to nelíbilo...

Karel: Tátův život, to byl jeden velký stress. Měl těžké dětství. Krize, německá okupace, sovětská okupace, samé těžké rány!

Zita: Chtěla jsem jenom říct, že Maruška, ať je to, jak je to, alkoholiky nesnáší. Protože měla v dětství špatný příklad.

Zazní telefon. Zita se podívá na číslo, které ukazuje mobil.

Zita: Proboha ne! To už je zase ona!

Karel: Maruška?

Zita: Matka! Už zase blázní! (*přijme hovor*) Ano! Slyším! Co zas!?... Ne! Pořád čekáme! To nebyl ten pravý!... Říkám, že to nebyl on!... Ale ne, nebyl špatný, docela se mi líbil.... Karlovi už mívá... ale teď je to už jedno...je to neuvěřitelné... ale Maruška má jiného... Nezradila Marcela! Má jiného... Ježíš Marjá! (*násilím se ovládá*) Maruška Marcela nemiluje! Proč ho nemá ráda?... Protože... Ne, nic jí neudělal! Nikdy s ním nechodila, protože Marcel není její kluk!... Nikdy nebyl!... Protože my jsme si mysleli, že byl, ale to byl omyl... Přišel jí tady opravit její laptop! Ne la tok! Laptop! Přenosný počítač!!! Rozumíš? Co děláme? Nic. Čekáme na Eustacha... To je takové jméno... Toho jejího nového kluka. Maruška šla pro něho... protože to tady nemohl najít...

Je slyšet klíček v zámku.

Zita: Už musím končit. Už jsou tady.... Zavolám, zavolám ti potom. Pa! Ahoj!

Zita končí hovor. Do obývacího pokoje vchází Maruška a podpírá někoho, kdo je naprosto schovaný za obrovskou kyticí růží.

Maruška: Seznamte se. To je Eustach. Eustachu, dovol – to jsou moji rodiče.

Maruška přebírá květy a teprve v tuto chvíli odhaluje hosta. Užaslým zrakem Zita a Karel přeměří Eustacha: je to tlustý skoro padesátník se silnými brýlemi, dvouřadovým saku a hedvábným šátkem. Světlé kalhoty vyžehlené do puků a mokasíny. Eustach je vrstevníkem Zity a Karla. Ale především vypadá, jako by byl pod vlivem alkoholu. Eustach opileckým gestem předá Zitě kytici růží. Potom jí políbí ruku a potácivě se při tom ukloní. Pak se obrátí na Karla a několikrát mu pevně zatřese rukou.

Eustach: *(lehce koktavě)* Vel... velice mě... mě... tě-těší. Eu! *(škytne)* stach! Ki *(škytne)* ký!

Výrazně nervózní Zita chce uniknout z této nepříjemné situace, a tak popadne květiny a chce odejít.

Zita: Ó-jak-pěkné-květiny-půjdu-pro-vázu!

Maruška: Ne! Já půjdu!

Maruška popadne kytici a odchází.

Karel: Ááno?

Eustach na vrávorajících nohou chvíli stojí, ale když pozná, že ho nikdo nevyzve, aby si sednul, nepevným krokem zamíří ke kanapi.

Zita: *(Karlovi šeptem)* Štípni mě...

Karel: *(Po chvíli)* Jenom si sedněte! Samozřejmě!

Eustach sedí na kanapi se sklopenou hlavou a rukama a vypadá, jako by spal. Karel k němu přistoupí a poklepá ho po rameni.

Karel: Hej! Stašku! Nespi! To sis dal flašku na kuráž?

Eustach: *(jako by se probudil)* Omlouvám se. Vy si asi opravdu myslíte, že jsem opilý? Přísahám, že ne. Já jenom trpím na hyperventilaci...

Karel: Na co?

Eustach: Na hypervetilaci.

- Zita: Já vím, co to je. Měla jsem pacienta s podobným onemocněním.
- Karel: Starý, opilý a ještě nemocný. *(do hloubi bytu)* Maruško? *(sarkasticky)* Děkujeme ti, dceruško!!
- Eustach: *(mluví a jako opilec deformuje a zkracuje slova)* To jen tak blbě vypadá. Ale to je jenom taková nevinná nevolnost. Hypervetilace. Když jedu vlakem moc dlouho, tak se krajina strašně rychle střídá... a můj mozek neví, co se děje... a tak začne obranně reagovat.... Začínám dýchat čím dál tím víc rychleji. A tak to začne vypadat, že jsem opilý. Velice se omlouvám. Nesmím jezdit vlakem. Ale letadla nesnáším. Omluvte mě na chvíli.
- Eustach se naklání a začíná dýchat do papírového sáčku. Pokouší se uklidnit dech.*
- Karel: *(Zitě)* Co to dělá s tím sáčkem? To se nám tu chce pozvracet?!!!
- Zita: Ne. Dýchá oxid uhličitý. Snaží se ze svých plic vytěsnit nadbytek kyslíku, který mu dělá potíže. *(Eustachovi)* Ano... máte určitě problém s cestováním. Můžete jezdit už jenom autem a nebo lodí.
- Eustach: Ne, lodě se potápějí. A autem mohu jezdit pouze tehdy, když řídím sám.
- Zita: Aspoň něco!
- Eustach: Ale nemám řidičský průkaz.
- Karel: Vy nemáte řidičský průkaz??? Tak jak všichni muži v našem věku? Copak je to ještě možné v jednadvacátém století neumět řídit auto?
- Eustach: Řídit umím, ale průkaz nemám. Mám řidiče. Už se mi dělá trochu líp...
- Eustach začíná normálně dýchat.*
- Eustach: Neměl jsem čas dělat papíry. Chronický nedostatek času. Jenom práce a práce.
- Karel: Ale na to, abyste naší holce pletl hlavu, na to jste měl času dost?
- Eustach: Čas od času jsem si musel dát pauzu a trochu relaxovat.
- Zita: Jak jste říkal?! Tak Maruška je pro vás něco jako relaxace??
- Eustach: Omlouvám se, tak jsem to říct nechtěl... Občas se musím trochu rozptýlit a tak jsem si zašel do kavárny, kde jsem potkal Marušku...
- Karel: Tak to měla naše dcera obrovské štěstí...
- Eustach: Děkuji. *(rozhlíží se po bytě)* Pěkný kvartýr? Kolik jste za to dali? Určitě nejmíň dvaasedmdesát tisíc za metr čtvereční.

Zita: Ach, to ne. To bylo dávno. Před tím cenovým skokem.

Eustach s uznáním kývá hlavou.

Eustach: Dneska by to stálo možná i devadesát tisíc. Pokud byste to chtěli prodat, tak...

Karel: My ten byt nechceme prodávat. Máme ho rádi.

Eustach: Mám mezi developery řadu přátel. Vím, co právě letí, jak se říká. Dostali byste tu nejlepší cenu.

Karel: Vy pracujete s nemovitostmi?

Eustach: Ne, pouze začínám rekonstrukci toho zámku pro Marušku a pro mě... proto také znám ty nejlepší developery z branže.

Karel: Víte, my nemíníme investovat do nemovitostí...

Zita: *(se zpožděním)* Rekonstrukci čeho, prosím?

Eustach: Zámku. Maruška vám to neřekla?

Karel: O rekonstrukci zámku?? Ne.

Eustach: Ach, tak to mělo být překvapení. Prozradil jsem to, omlouvám se! Všechno jsem to pokazil! Ale sedněte si také, prosím! Cítím se tak hloupě. Opravdu prosím.

Zita: Mockrát děkujeme.

Karel i Zita se nespěšně usadí, jako kdyby zapomněli, že oni jsou tady doma.

Eustach: A tykejte mi, prosím.

Karel: Budeme o tom přemýšlet...

Zita: Já vám tykat nemohu. Vy jste takový... dospělý.

Eustach: Když nechcete, tak je to těžké... Zato máte skvělou dceru. Gratuluji!

Karel: To my víme! Víme!

Eustach: Opravdovou, moderní ženu.

Zita: A já se na ni dívám pořád jako na svou malou dcerunku.

Karel: Pro mě je to taky pořád moje děvčátko. Nezdá se vám, pane, že je Maruška ještě trochu dětinská?

Eustach: Ale kdež! To já se s ní cítím jako malý kluk! Je taková zábavná. Tak mladá a už tak vyzrálá!

Zita: A jak jste se, vy mladí, vlastně poznali?

Eustach: Tak, jak to dneska chodí. Přes internet.

Zita: Ale říkal jste přece, že v kavárně?

Eustach: To bylo až pak. Napřed přes internet.

Karel: Maruška je mladá a hezká dívka. Nemusí si pomáhat přes ten zas... přes ten d'áblův vynález domlouvat si rande naslepo!

Eustach: Taky si to myslím. Ale padli jsme si do oka při chatu přes skype.

Zita: Aha. A vy jste o sobě tvrdil, že jste mladší?

Eustach: Ne. Proč myslíte?

Zita: Až doposud se Maruška přátelila se svými kolegy z lycea a potom z vysoké školy.

Eustach: Rozumím. Lásky ve školních škamnech. To je nejlehčí. Jenom samé učení. Není čas chodit někam za město! Porozhlédnout se. No, a pak se popadne první, kdo jde kolem.

Zita: Ale vy jste přece říkal, že jste se poznali přes internet?

Eustach: To znamená: díky internetu. Zhroutil se mi doma počítač, a tak jsem musel do internetové kavárny, kde právě Maruška slavila narozeniny.

Karel a Zita: Narozeniny??? V internetové kavárně???

Eustach: V tom pubu tady nedaleko. Osmnáctiny. Do kavárny jsem už nedošel...

Zita: Osmnácté? Vy se znáte už dva roky??? Ale něco jste mluvil o chatu...

Karel: Přes skype?

Eustach: A tak jsme si dva roky chatovali a teprve nedávno jsme se poznali trochu blíž... Chápete, co tím myslím...

Karel: Ušetřete náš všech detailů.

Eustach: Dobře. Jak si přejete... Ale ujišťuji vás, že to bylo moc hezké...

Karel: Nechte si to pro sebe!!! Opravdu!

Zita: Mohl byste nám o sobě říci něco bližšího? Už jste byl ženatý?

Eustach: Ano...

Karel: Ano? Tak prosím! A kolikrát?

Eustach: Jednou.

Zita: Díky Bohu... A co se stalo, že už nejste?

Eustach: Formálně ještě stále ženatý jsem...

Zita: Slyšel jsi to, Karle? Bože můj!

Karel: Ale pokud chcete žít s naší dcerou, musíte se okamžitě rozvést!

Eustach: To bych opravdu moc rád, ale nevím, kde se moje žena právě nachází... tedy moje bývalá žena. A proto se s ní zatím rozvést nemohu...

Karel: *(s radostí Zitě šeptá)* Vidíš? Máme štěstí! Maruška si ho vzít nemůže!

Eustach: Rozesílal jsem dopisy, SMS, maily. Ztratila se jako kámen ve vodě. Ale stále doufám, že jednoho dne ji najdu a rozvedu se s ní.

Karel: V dnešních dobách to není tak jednoduché.

Zita: Možná, že vás pořád miluje a nechce se s vámi rozvést?

Eustach: Kdybych ji jenom našel, tak už bych jí to rázně vymluvil...

Karel: Dokážu si představit - jak.

Maruška se vrací s vázou plnou květin. Postaví ji na jeden ze stolků na boku. Spatří zdisgustované tváře svých rodičů.

Maruška: Jak vidím, tak jste už v sobě našli zalíbení...

Karel vstane, přistoupí k dceři, bere ji za rameno a syčí jí do ucha.

Karel: Maruššško! Zzzblázznila sssesss?

Maruška: Co to říkáš?

Karel: *(šeptem)* To tě nesmí ani napadnout!

Maruška: A co?

Karel: *(šeptem)* Že by sis ho vzala!

Zita: Dozvěděli jsme se, že pan Stašek je stále ještě ženatý.

Maruška: To manželství, to byla fikce. Jen těch dětí je mi líto.

Zita: Děti??? (*Eustachovi*) Vy máte děti???

Eustach: Samozřejmě, že vlastním nějaké potomstvo.

Karel: Kolik?

Eustach: Tři...

Zita: (*Marušce*) Ty jsi o tom věděla?

Maruška: Samozřejmě! Jsme s Míšou, Zuzkou i Brunem kamarádi!

Zita: Kolik mají let?

Maruška: Devatenáct, patnáct a deset. Stašek je vychoval sám! Je super tátou! Je mi líto, že takového nemám!

Karel: Tak to ti mockrát děkuju.

Zita: Copak jste někdy měl na své děti čas?

Eustach: To zrovna ne. Ale měl jsem mnoho hlídacích paní, služek i náhradních maminek. Já jsem čas neměl.

Karel: A co vlastně děláte?

Eustach: Hodně čtu. Cestuji.

Karel: Mně nešlo o vaše koníčky, ale o to, čím se živíte.

Eustach: Pracuji ve finančním sektoru. Investuji na burze. A tak všelijak podobně.

Maruška: Stašek je strašně skromný, ale jde mu to velmi dobře!

Zita: A děti? To se krčíte všichni v jednom bytě?

Eustach: Tak proto jsem taky koupil ten zámek.

Maruška: A bude tam hodně místa! 70 pokojů!

Zita: O čem to mluvíš? Ten zámek, to myslíte vážně?

Maruška: Jak by ne! Je z 18. století.

Karel: Takže, Stašku... to, co jste před chvílí říkal o nějakém zámku, to je pravda?

Eustach: Chtěl bych, aby Maruška, moje malá kněžna, bydlela na zámku. Aby neměla žádné starosti. Aby se jenom radovala a milovala.

Karel: Kdo z nás by to nechtěl?!

Eustach: A já jí to můžu splnit.

Zita: Ale proč hned zámek? Zámky přenecháme aristokracii. Myslím, že byste si měl napřed uspořádat své rodinné záležitosti.

Eustach: Já jsem připraven je urovnat v každém okamžiku. Tím spíš, že se mi po dlouhých letech práce na trzích cenných papírů podařilo získat můj rodinný majetek.

Zita: Rodinný majetek? Jak to, rodinný majetek?

Karel: Vy jste bydlel na zámku?

Eustach: Já ne. Můj děd.

Zita: Váš děd?

Eustach: Narodil jsem se v emigraci.

Karel: V Londýně?

Eustach: Ve Španělsku. V Madridu.

Maruška: Na Calle Mayor!

Zita: Váš dědeček byl hrabětem?

Eustach: To ne, hrabětem nebyl...

Karel: Tak obchodníkem, který si koupil zámek od nějaké zchudlé šlechtické rodiny?

Eustach: To taky ne.

Karel: (*ironicky*) Tak ho vyhrál na burze? Nebo v ruletě?

Eustach: Ne. Narodil se v něm.

Karel: Narodil se v něm???

Eustach: Můj děd byl knížetem...

Karel a Zita jsou lehce konsternováni.

Zita: Mohla bych se vás zeptat na váš titul? Asi mi něco uniklo...

Eustach: Omlouvám se, že jsem se pořádně nepředstavil, ale to bylo díky té hyperventilaci... koktal jsem.

Karel: Takže, s kým vlastně máme tu čest?

Eustach: Eustach Kinský, k vašim službám.

Nastane ticho. Zita a Karel dlouho mlčí a výrazy jejich tváří vypadají velmi hloupě.

Zita: Z těch Kinských?

Eustach: Jiní snad ani nejsou...

Karel: Ach ano, proto jste mi byl tak povědomý...

Zita: *(s lehce ztrémovanou úklonou)* V tom případě, pane kníže, mi dovozte, abych vás pozvala ke stolu...

Karel: Nejvyšší čas! Děti, ke stolu! Les enfants a table!

Maruška, která pobaveně již delší dobu sleduje rozhovor svých rodičů s Eustachem, zatleská.

Maruška: Aspoň poznáš, Stašku, jak moje máma špatně vaří! Jsem hladová jako vlk!

Eustach: Já taky! Já taky! Jako vždycky, když mě přepadne ta hyperventilace. Kde bych si mohl umýt ruce?

Zita: V koupelně, první dveře napravo.

Eustach se uklání a odchází. Když odejde, Karel se obrátí na Marušku.

Karel: *(šeptem)* Co jsi nám to jenom udělala?!

Maruška: Co jsem vám udělala???

Karel: Koho jsi nám sem dovedla?

Maruška: Chtěli jste knížete z pohádky? Tak ho tu máte!

Zita: Ale, dceruško, my jsme to nemysleli tak doslova....

Maruška: Jenomže mě to už začalo nudit! Každý kluk, kterého jsem vám přivedla, byl pro vás pouze „nastávající bývalý“, „Next-ex“! *(Karlovi)* To byl tvůj oblíbený bonmot, který jsi dával k lepšímu před svými kamarády, že?

Karel: No víš... Mám prostě takový smysl pro humor. Je to silnější, než já. Ale nesmíš hasit benzínem! Teď, s tím... s tím hyper... *(hledá slova)* ... aristokratickým ventilátorem – to jsi trochu přehnala!

Maruška: A co se vám na něm nelíbí? Je bohatý, miluje mě, chce, abych bydlela na zámku. Budu kněžnou! Cítím se tak zaopatřená.

Zita: Jak? Zaopatřená? Takové slovo prostě není!

Maruška: Žádné materiální problémy. To pro vás bylo nejdůležitější, je to tak?

Zita: To, že je knížetem, to by ještě tak nevadilo! Ale je už pro tebe příliš starý!

Maruška: Mladších knížat je jako šafránu! To byl ten nejmladší, jakého se dalo sehnat!

Karel: To je absolutně vyloučeno! Jak bychom se cítili? Za prvé: on je tak asi v našem věku. Za druhé: měli bychom třídní komplexy po celý zbytek života.

Maruška: Ale proč? Stašek se chová ke všem normálně. Nechová se jako knížecí milost, pokud ho někdo nenaštve.

Zita: A my jsme ho naštváli?

Maruška: No, chovali jste se tady jako sedláci.

Karel: No jasně, před tím dekadentním aristokratem by se všichni obyčejní lidé měli plazit po čtyřech, je to tak?!

Maruška: Ale já ani Stašek vám to nemáme za zlé. Všechno se dá napravit.

Karel: Tady se nic napravovat nebude. Kníže si dá s námi oběd a půjde.

V tom okamžiku zazvoní domovní zvonek.

Karel: Koho to sem čerti nesou?

Zita: *(Marušce)* Ty jsi k nám ještě někoho pozvala?

Maruška: Kdepak! Jenom nás čtyři.

Maruška přistoupí ke dveřím a otevře je, přičemž dovnitř vpadne starší dáma (65) v klobouku – je to Kristýna (KIKA), Zitina matka.

Maruška: Babičko! Já mám takovou radost!

Maruška líbá Kiku, zatímco Zita obrací oči v sloup.

Zita: No ne! Tak ta nám tady ještě chyběla!

Kika: Jakápak ta? Jsem tvoje matka.

Zita: Mami, domluvily jsme se přece, že zůstaneš doma! Přerušuji s tebou všechny kontakty!

Kika: Nemohla jsem to vydržet a přijela jsem. Chtěla bych v tom důležitém okamžiku být se svou vnučkou. *(rozhlíží se po bytě)* Kde je?

Karel přichází a vítá se s tchýní. Políbí ji na tváře.

Karel: Dobrý den, maminko. Jak se máte?

Kika: Jen tak tak jsem přijela. Po cestě byla nehoda! Něco visí ve vzduchu. Tak, kde je ten její? Ještě nepřišel?

Karel: Přišel. Je v koupelně. Myje si ruce.

Zita: *(Karlovi)* A jen tak mimochodem, co tam vlastně tak dlouho dělá?

Z koupelny na chodbě je slyšet tekoucí vodu a zvuky, jako by někdo kloktal. Zita a Karel se na sebe nejistě podívají.

Kika: To je on?

Maruška: Ano.

Kika: Ten, co ti opravil ten lap tok?

Zita: Laptop, mami!

Maruška: Ne. Tamten, to byl můj kolega Marcel, a tady ten, to je můj chlapík Eustach.

Karel: Chlapík! To je dobře řečeno! Spíš pořádněj chlap!

Kika: Na vašem názoru mi nezáleží, zajímá mě jenom, co si myslí moje vnučka: jsi s ním opravdu šťastná, Maruško?

Maruška: Samozřejmě, že ano, babičko! Moc! Stašek mě miluje ze všech sil. Je skvělý!

Kika: Má nějaké vady?

Maruška: Vady? Vůbec ne. Možná jenom jednu.

Karel: Nějakou zajímavůstku?

Maruška: Je strašně žárlivý.

Kika: To je spíš přednost, než vada.

V tom okamžiku Kika zaregistruje, že Eustach už nějakou chvíli stojí u dveří pokoje a utírá si ruce hedvábným kapesníkem. Jejich rozmluvu musel vyslechnout.

Eustach: Omlouvám se, ale nechtíc jsem zaslechl několik slov. To je pravda. Pokud jde o Marušku, tak se ve mně vždycky probudí hotový Othello! (Kice) Dovolte mi, abych se představil. Eustach Ki...

Dříve, než se Eustach stihne představit, Karel ho přeruší.

Karel: Ki-ki-ki!

Zita: Prostě Stašek, maminko!

Kika si přeměří Eustacha od hlavy až k patě. Obrací se k Marušce.

Kika: Ten pán je otcem tvého nastávajícího, Maruško?

Maruška: Prosím? Na co se to ptáš, babičko?

Kika: Pokud tomu rozumím, tak tvůj chlapec přijel na první návštěvu se svým otcem, je to tak? A teď si myje ruce v koupelně?

Maruška: Ničemu nerozumíš, babičko. (Ukáže na Eustacha) To je přece můj nastávající!

Kika se nějakou dobu konsternovaně dívá na Marušku, a pak na Zitu a Karla.

Kika: To je její chlapec?

Zita a Karel přikývnu.

Kika: Nedělejte si ze mě legraci. Vždyť je to přece starý dospělý chlap!

Maruška přichází ke Kice, bere ji za ruce a podívá se jí do očí.

Maruška: Babičko. Je mi dvacet. Skoro jednadvacet. Jsem už dospělá. Vždycky jsi respektovala můj vkus.

Kika se Marušce vytrhne.

Kika: Nechej toho. Co ty vlastně o životě víš, Maruško! (Eustachovi) Nedělejte se zebe hlupáka a nechte to dítě na pokoji!

Eustach: Ctihodná paní, nesmím...

Kika: Nechte si ty lichotky! Už toho cirkusu bylo dost. Půjdu na policii!

Maruška: Babičko. Eustach je opravdu dobrým člověkem. Měla bys být šťastná, že jsem potkala takového člověka a že jsme teď spolu.

Kika: Ale vždyť je pro tebe příliš starý, Maruško! (*Zitě*) Já jsem věděla, že to tak dopadne! Jeden byl malý, druhý zase tlustý a třetí přitroublý! No, a tak ho teda máte: vysokého, štíhlého a moudrého starého dědka!

Zita: Mami, ovládej se!

Eustach: (*s širokým úsměvem*) Ale ne! Já miluji takový druh excentrického humoru! Na hranic faux pas!

Kika: Ó! Jak nádherný úsměv! To jsou vaše zuby?

Eustach: Mám je rád, jako by byly moje vlastní!

Kika: (*Marušce*) Chceš, aby se otec tvých dětí nedožil jejich maturity?!

Maruška: My nechceme mít děti!

Eustach: Samozřejmě, žužlíku!

Zita: Samozřejmě?

Karel: Žužlíku?

Kika: Zanedlouho už nebude moct mít děti! (*Eustachovi*) Kolik je ti let, kavalíře?

Eustach: Už mám po čtyřicítce, milostivá paní.

Kika: O ho! Čtyřicet! A ještě deset k tomu!

Zita: Maminko, šetři slovy.

Kika: Mohu jimi šetřit, ale nemohu dovolit, aby nějaký důchodce pletl hlavu mému dítěti! Kde máte oči? Vždyť je to pedofil!

Zita: Pan Eustach je knížetem!

Kika: Knězem? No, tak se to dává celé dohromady zcela logicky! Že se Boha nebojíte!

Karel: Je knížetem!!! Ne knězem!

Kika: Že se pan kníže nestydí!

Zita: Mami! Co si o tobě pan kníže pomyslí?

Kika: Kníže co psy víže!

Eustach: Milostivá paní, Jediné, po čem toužím, je štěstí vaší vnučky a mé snoubenky. A celé vaší rodiny. Jsem připraven vám vykompenzovat veškerou morální újmy...

Kika: Jaké újmy??? Újmy – průjmy. Konec! Nějak spořádáme tu večeři, a pak se vrátíte do svého knížectví a Maruška do svého pokoje!

Karel: Omlouvám se, maminko..., ale když dovolíš... my jako rodiče máme také právo k tomu něco říct.

Kika: To tak! Neuhlídali jste své jediné dítě, tak teď do toho nemáte co mluvit!

Maruška: Babičko. Čeho je moc, toho je příliš! (*opadne Eustacha za ruku*) Stašku! Jdeme pryč!

Eustach ji rychle bere za ruku a oba zamíří ke dveřím. Kika je předběhne s rychlostí světla a postaví se jim do cesty jako hlídací pes, který jim nedovolí otevřít dveře.

Kika: Prosím pěkně! Pan kníže má volnou cestu! Ale Maruška tu zůstane!

Maruška: Babičko, ustup maličko!

Zita: Vzpamatuj se. Děláš nám ostudu! Před aristokratem!

Kika: Já na to seru!

Maruška se nemůže ovládnout a vybuchuje smíchem.

Maruška: Babičko, mám tě moc ráda. Věděla jsem, že se v tobě nikdy nespletu! Ale teď už nás musíš pustit. Máme se Staškem strašný hlad a chceme jít do restaurace.

Kika: Když odejde, uvařím ti tu koprovku, co máš ze všeho nejraději.

Eustachy: Mám tomu rozumět tak, že už tu nejsem vítán?...

Maruška: Tak už běž, Eustachu...

Kika: Jen ať jde! Ať už jde!

Karel: Maminko, když dovolíte, tak jenom já jako pán domu mám právo rozhodnout o tom, kdy můj host opustí můj práh!

Zita: Maminko, běž raději ty. Vrať se domů. To není tvoje starost. Zavolám ti zítra.

Kika: To není moje starost?! To je neuvěřitelné! Proto jsem se nedřela celý život, aby mi teď vnučka tak hluboko klesla...

Maruška: Babičko, nedělej mi ostudu, please!

Eustach: Hluboko klesla? Jak to? Pokud jde o její budoucnost, objektivně řečeno, má ji zajištěnou skvěle.

Kika: Co za to chcete, mladíku?

Eustach: Výměnou si žádám pouze naprostou oddanost ze strany Marušky. Jsem strašně žárlivý. Ale o tom jsem už tady, tuším, něco říkal?

Zita: Ano, ano, říkal jste něco takového...

Kika: Ptala jsem se, co za to chcete, když necháte mou vnučku na pokoji!

Eustach: Milostivá paní... prosím vás, abyste se podívala na naši budoucnost z té druhé strany...

Kika si sedne a ještě daleko silněji se vzpírá v rámu dveří. Ukazuje prstem na Eustacha.

Kika: Maruška má prožít krásnou budoucnost s tímhle?? Jen přes mou mrtvolu!

Eustach: Nerozumím, čím jsem vás tak urazil...

Zazvoní mobilní telefon. Všichni, včetně Kiky, sáhnou po svých, ale v tomto případě zazvoní mobil Eustacha.

Eustach: Promiňte, to je možná můj...

Eustach umlkne a vytahuje s kapsy mobil. Dívá se na display a pak se na všechny šťastně usměje.

Eustach: Konečně! Vážení přátelé! Mám pro vás skvělou novinku! Právě teď jsem dostal zprávu, že Betty... tedy moje bývalá manželka... to znamená formálně ještě má nynější manželka, zkrátka, že se Betty našla! Právě teď jsem dostal SMS od svého advokáta!

Kika: On je ženatý?! Díky Bohu, to značně zjednoduší situaci!

Kika vstává z prahu. Maruška jí chce pomoci, ale babička nechce a vstává vlastními silami. Třepe rukama.

Kika: To jsem nevěděla, že tvůj nápadník je ženatý!

Eustach: Betty souhlasí s rozvodem! Budu se moci ihned rozvést a oženit se s Maruškou.

Kika: Nejprve ti ta tvoje Betty pořádně pustí žilou! A tvoje jediná přednost, tvoje bohatství, se rychle vypaří!

Eustach: Ubezpečuji vás, že mi nic takového nehrozí. Mám sepsanou svatební smlouvu. Betty může dostat tak nanejvýš dva miliony.

Karel: Korun?
Eustach: To ne. EUR. Ale to se splatí.
Kika: Splatí? Leda prdem z gatí!

Maruška znovu vybuchuje smíchem.

Karel: V každém případě, až do chvíle, kdy nám ukážete rozvodový rozsudek, vám zakazuji stýkat se s Maruškou.

Eustach: Tímto, prosím, neargumentujte. Já vám nezpůsobím žádnou morální újmu.

Zita: Manželovi šlo jenom o to, aby... (*náhle si uvědomí novou skutečnost*) Moment? Vy budete přece rozvedený a jako rozvedený nebudete moci mít svatbu v kostele?!

Kika: Žádná svatba nebude. Ani v kostele, ani na úřadě!

Zita: A já jsem si tě, dceruško, už představovala v bílých svatebních šatech se závojem!

Maruška: Takové se už nenosí, mami!

Zita: Ale ten svatební čepček s korunkou, v níž se babička vdávala ještě před válkou, ten se ti přece tolik líbil! Nechtěla bych na všechno rezignovat! (*pokrčí nos*) Trvám na svatebních šatech se závojem!

Maruška: Mamko, neprud'! Takové hadry si na sebe nevezmu!

Eustach: Ale kdež, milostivá paní! Svatba v kostele bude! Nedokážu si představit slib svátosti manželské nikde jinde, než v kostele. Ještě toho dne, kdy obdržím doklad o rozvodu, sednu na vlak do Říma a poprosím o rozvod u papeže. Pepa, tedy dneska vlastně už Benedikt, je mým dobrým kolegou ještě z doby, kdy byl pouhým kardinálem... Žádné překážky nevidím. Ostatně, svatební obřad se uskuteční přímo ve Vatikánu. A pokud najdeme vhodný termín, papež nás oddá osobně.

Karel: Marušku? Co ty na to? Měli bychom společnou fotografii!

Maruška: O žádnou svatbu v kostele nestojím a o fotku s papežem taky ne! To jenom Stašek po tom touží.

Kika: Žádná svatba nebude! Rozumíte?!

Zazvoní domovní zvonek. Zita a Karel se podezřívavě podívají na Marušku.

Maruška: Na mě se nedívejte. Nemám ani ponětí, kdo by to mohl být!

Kika, která stojí nejbližší ke dveřím, otevírá. Ve dveřích stojí Marcel.

Kika: Za kým jdete, mladý muži?

Maruška: Jen klid, babičko! To je můj kolega! Pojd' dál, Marceli!

Kika: To je ten co ti opravil ten la potok?

Zita: Laptop!!!

Karel: Jen pojd'te dál! Marceli, pojd'!

Zita: Jen pojd'te!

Marcel vchází a zavírá za sebou dveře.

Marcel: Omlouvám se, neruším?

Kika: Ne! Ne!

Marcel: Zapomněl jsem u vás... tedy u Marušky... doklady...

Maruška: Pokud jsi je nechal tady, tak se určitě najdou!

Maruška přichází k Marcelovi a políbí ho. Potom ho vezme za ruku a míří s ním ke svému pokoji.

Marcel: Byla to náprsní taška. Měl jsem v ní pas s kanadským vízem.

Maruška: Pojd', podíváme se!

Eustach stojí od chvíle, kdy se objevil Marcel, poněkud zamračeně stranou. Podívá se ponurým pohledem za odcházející dvojicí, za Maruškou a Marcellem. Kika přichází k Zitě a Karlovi.

Kika: *(šeptem)* To by byl ideální chlapec pro naši Marušku. A ne ten starý páprda.

Eustach: Kdo to byl?

Zita: Marcel. Maruščin kolega...

Karel: To byl bývalý chlapec naší Marušky!

Zita se s údivem podívá na Marcela. Karel využije toho, že se Eustach dívá jinam, a položí si prst na ústa. Aby Zita nic neříkala.

Karel: Maruška vám nic neříkala o svém bouřlivém románku s Marcellem?

Eustach: O bouřlivém románku s Marcelem? Ne... To byl on?
Karel: Ano. Hotových Devět a půl týdne, jen to fičelo! Vy jste o tom nevěděli?
Eustach: *(stále více nasupeně)* Jak vidím, tak už tady byl někdo přede mnou...
Karel: Tady ten mladý býček!
Eustach: Ale Maruška přísahala, že už to dávno všechno skončilo!?
Karel: Viděl jste sám, pane kníže!
Kika: Stará láska nerezaví.
Zita: Jenom stárne.

Eustach se dívá ponurým pohledem ke dveřím, kde zmizeli Marcel s Maryškou.

Eustach: Ale já už jsem vám přece říkal, že v otázkách věrnosti mezi mužem a ženou jsem velmi staromilský.
Zita: Ano, ano... Stejně jako my všichni tady...
Eustach: Proč se Maruška chová tak vstřícně ke svému bývalému příteli? Ty objetí! Ty polibky na ústa? Ostatně velmi nehygienické...
Kika: Takové je právo mládí, kavalíre!
Eustach: Ale já jsem pro ni měl být ten jediný!
Karel: Ostatně, Maruška je už plnoletá.
Eustach: Tak to nevím, jestli to vydržím! Jednou, na Gibraltar, jsem zabil jednoho člověka ze žárlivosti, protože mi chodil za Betty. Uškrtil jsem ho vlastníma rukama!
Karel: Já ti rozumím, Eustachu. Jsou takové chvíle, kdy se každý správný chlap má zachovat jako opravdový muž.

Vrací se Maruška s Marcelem, který všem ukazuje náprsní tašku a pas.

Marcel: Naštěstí se našel!
Zita: Zůstanete na oběd, mladý pane?
Marcel: Žádný mladý pane, prosím. Říkejte mi Marceli!
Zita: Když už jsi tady, Marceli?
Maruška: Prosím tě, zůstaň! Zůstaň tu, Marceli!

Eustach schovává tvář v dlaních. Marcel se podívá na hodinky.

Marcel: No, když už jsem tady, tak proč ne? Mám chvilku čas, a tak se můžu zdržet, pokud si to přejete.

Eustach zvedne hlavu a s čím dál tím větší nenávisí začne sledovat Marcela.

Eustach: Obávám se, mladý muži, že tato místnost je pro nás dva příliš malá! (Marušce) Tak se, Maruško, rozhodni, kdo z nás dvou má zůstat a kdo odejít?

Maruška: Proč bych si měla vybírat? Nedělej fóry, Stašku. Zůstaňte tu oba.

Eustach: Oba? Tak to nikdy!

Karel: (rychle) Co se dá dělat? Tak já vás vyprovodím!

Eustach: Víš, miláčku, toho jsi mě mohla ušetřit... Moji minulost znáš! Víš, co všechno jsem kvůli Betty vytrpěl! Vzpomínáš si na ten Gibraltar! Už bych to nechtěl nikdy opakovat!

Maruška: Nestraš mě, Stašku. Vždyť jsi přece nikoho nezabil!

Eustach: Já, že jsem nikoho nezabil? Zabil! Přísahám!

Eustach začíná kroužit po pokoji a čím dál tím víc rychleji vzrušeně dýchá.

Maruška: Vždyť přece dobře víš, že tvé výbuchy chorobné žárlivosti nesnáším!!! Okamžitě, přestaň, nebo zase dostaneš záchvat hyper ventilace!!

Eustach: Postavil jsem si tě na piedestal!... Modlil jsem se ke svatyni tvého těla! A ty mi to takhle vracíš?

Karel: Vaše knížecí milosti, tak půjdete nebo ne!?

Eustach: Je to silnější, než já! Áááá!

Eustach si sundá brýle, odkládá je na kávový stůl a potom se řítí s napřaženýma rukama s křikem na Marcela. Oba dva při honičce převracejí kanape, potom divan a začínají se prát. Kika je velmi spokojená a směje se do dlaní.

Kika: Tak to je krásné! Čmelák nám vytáhl žihadlo!

Zita začíná vyděšeně běhat kolem zápasící dvojice.

Zita: Karle! Co tak stojíš? Odtrhni je do sebe!...

Karel: Ale jak? Jak je mám dostat od sebe?...

Maruška: Stašku, nech toho! Marceli!

Marcelovi se podaří vyvléci se z Nelsona, do něhož ho dostal Eustach a teď ho udeří loktem do nosu. Eustach vykřikne a chytí se za nos, přitom spadne jak dlouhý tak široký na divan. Marcel těžce dýchá a zhroutí se k zemi. Maruška k němu přistoupí.

Maruška: Marceli? Není ti nic?

Marcel: Ne, ne... to je v pořádku... Velmi se vám omlouvám. Vypadalo to asi hrozně, ale já jsem nezačal... Nevím, co toho pána vlastně popadlo?

Karel: Ničeho se neobávej, Marceli. My všichni tady jsme svědkové, že ty ses jenom bránil.

Marcel: Ale je mi to velmi trapné. Vždyť ten pán by mohl být mým otcem...

Zita: Není tě hoden.

Kika se naklání nad ležícím Eustachem.

Kika: Lidičky, on snad ani nedýchá?...

Maruška si také přiklekne k Eustachovi.

Maruška: Hej, Stašku, žiješ?! Nedělej ze sebe idiota!

Maruška přikládá ucho k Eustachově hrudníku.

Maruška: On asi opravdu nedýchá!

Zita: Pusťte mě k němu. Já jsem lékařka!

Zita přikleká k Eustachovi. Zkouší mu puls.

Zita: Při záchvatech hyperventilace se to stává. Ale není to nic závažného.

Maruška: No tak, slyšíš, Stašku! Sakra! Tak už vstávej!

Kika: Zdechnul?

Zita: Jak to mluvíš, mami?

Kika: Vždyť je to starý chcípák...

Zita zvedá Eustachovi oční víčka. Spokojeně kývá hlavou.

Maruška: Jen klid. Žije.

Karel: Naštěstí!

Marcel přikleká a popleská Eustacha po tváři.

Marcel: Prosím vás, probud'te se, pane!

Eustach pomalu otevírá oči.

Eustach: Kde to jsem?

Maruška: Poznáváš mě?

Eustach: *(usmívá se)* Maruško?? Ty můj žužlíku... Přišel jsem a asi jsem na chvílku usnul, je to tak?

Maruška: Přesně tak.

Eustach: Už vstávám!

Zita: A nás poznáváte, pane kníže?

Eustach: Vás taky.

Eustach spatří Marcela a úsměv se mu vytratí z tváře.

Eustach: Ta ničemná kreatura je ještě tady? Už jsem si na všechno vzpomněl!

Začíná vstávat. Zita a Maruška mu pomáhají.

Zita: Trochu jste nás vystrašil, pane kníže, tím vaším kolapsem...

Eustach: Velmi se vám omlouvám. Už se to nestane, protože odcházím. Chtěl jsem snést Marušce modré z nebe, ale ty jsi zavolala tomu...

Eustach ukazuje prstem na Marcela.

Eustach: ... vlastně ani nevím, jak ho mám nazvat!...

Marcel: Jmenuji se Marcel.

Maruška: Ta tvoje žárlivost už překračuje všechny meze. O co ti jde?! Marcel je jenom můj kolega! Ty tvoje výstupy mě začínají unavovat...

Eustach: Když dovolíš, odpovím ti slovy klasika: „Už se rozešli. Všechno skončilo. Drama. Láska se stává jen zažloutlou vzpomínkou...“ Jestli uhádneš, kdo to napsal – zůstanu. Když ne – odejdu.

Karel: Nezval!

Zita: Halas!

Kika: Seifert!

Maruška přistoupí k Eustachovi. Vezme ho za ruce.

Maruška: Opravdu chceš náš vztah postavit jenom na tom, jestli si vzpomenu na nějaké citáty?

Eustach: Nedala jsi mi žádnou jinou šanci.

Maruška: Na tom, co si ještě pamatuji od maturity, bude záležet, jestli zůstaneme spolu nebo ne?

Eustach: Je to těžké. Ale ty mě znáš. Svěřím své štěstí osudu.

Maruška chvílku přemýšlí.

Maruška: Dobře. Sám jsi to chtěl.

Eustach: Tak víš, kdo to napsal?

Maruška: Mácha?

Eustach se usměje a kývá hlavou. Karel, Zita, Kika i Marcel smutně sklopí hlavy. Eustach si vezme ze stolku své brýle. Nasadí si je na obličej.

Eustach: Chyba! Byl to Čapek!

Maruška: Ha! Ale byla jsem blízko!

Eustach: Loučím se.

*Eustach se šaramantně ukloní Marušce a odchází.
Když se za ním zavřou dveře, Zita a Karel se radostně obejmou.*

Zita: Díky Bohu!

Karel: Nedokážeš si představit, Marceli... jakou mám radost z toho, že ses vrátil!

Marcel: Opravdu?

Zita: Já taky! Škoda jenom, že pozítří jedeš do té Kanady... Musíš tam jet? Proč?

Marcel: Odjíždím, protože mě Maruška nechtěla. Tak co tady?

Maruška: Cože??? Já, že jsem tě nechtěla? Copak jsi vůbec někdy něco aspoň naznačil?

Marcel: Ty sis toho nevšimla?

Maruška: To mělo být vyznání?

Zita: Ona byla vždycky taková nesmělá a lehkomyšlná...

Karel: Nikam nejezdi, Marceli! Vždyť přece Ameriku nemáš rád!

Marcel: Kanadu miluji! (*Marušce*) Ale kdybys chtěla, abych tu zůstal, tak celé to stipendium můžu ještě zrušit.

Zita i Karel a také Kika se obracejí na Marušku.

Zita, Karel a Kika: Yes! Yes! Yes!

Zita: No?! No!!! Tak na co ještě čekáš?!

Karel: Tak to už opravdu přeháníš!

Kika: Tak ho popros, aby nikam nejezdil!

Karel: Ale okamžitě!

Maruška: Nejezdi do té Kanady, Marceli!

Marcel: Tak dobře. Když to opravdu tak chceš, nepojedu nikam!

Kika: Hurá!

Zita: No právě! Hurá!

Karel: Hurá! Bravo, Marceli... Marceli! To se mi líbí!

Zita: Tak už si konečně sedněme k tomu obědu, včetně Marcela, protože díky tomu knížeti jsme už ztratili spoustu času!

Kika: Hlavně Maruška ztratila.

Karel: Tak už si konečně sedněme!

Marcel: A nemáte mi za zlé, že se naše názory tak liší?

Karel: Ale kdež?! Kdyby si všichni lidé na světě mysleli to samé, tak by zavládla příšerná nuda! Už se nemohu dočkat, až si budeme vyměňovat názory ohledně literatury, politiky, ekologie, sportu a možná, že i náboženství...

Marcel: Opravdu?

Karel: Slibuji! Nikdy nemluvím do větru!

Zita a Maruška: To nikdy!

Karel: Už se nemůžu dočkat, miláčku, až poznáme tvé staré...

Zita: Chtěl jsi říct rodiče?

Karel: No samozřejmě, že rodiče.

Marcel: Tak to jsem rád. Máma je sice právě v zahraničí a vrací se až za týden, ale táta čeká dole v autě.

Kika: Cože?

Zita: Slyšela jsem dobře!? Tak ty jsi nechal vlastního tátu čekat dole v autě???

Tak to už opravdu přeháníš!

Karel: Skoč rychle pro něho!

Marcel: Teď?

Kika: Teď hned!

Marcel: Opravdu byste chtěli poznat mého tátu?

Zita: No samozřejmě. A mámu jednou taky!

Karel: Hned, jak se vrátí! Ale když už tady tvůj táta je, tak ať honem přijde!...

Marcel: *(radostně)* Tak dobře. Zavolám mu!

Marcel vytáhne mobil a v té chvíli Kika poodejde k Marušce.

Kika: Tak vidíš, Maruško. Konec dobrý, všechno dobré.

Maruška: Myslíš, babi... protože rodiče ho zase až tak příliš nezbožňovali! Zejména táta...

Karel: O čem to mluvíš, Maruško?

Zita: Kdo ho nezbožňoval? Marcela? To se ti asi něco zdálo, dcerunko?...

Marcel celou dobu stojí stranou a telefonuje.

Marcel: To jsem já. Pojd' nahoru. Na chvilku, jestli chceš... Třetí patro. Byt číslo 11. Manželé Klausovi tě srdečně zvou. Čekáme.

Zita: To je skvělé! Společně sníme oběd, který už dávno vystydnul!

Karel, Maruška, Marcel a Kika usedají ke stolu a Zita odchází do kuchyně.

Zita: Hned to přinesu.

Maruška: (Karlovi) Opravdu proti Marcelovi nic nemáš?

Karel: Poslyš, Maruško, neber mě za slovo... Je to skvělý kluk. Zvláště proto, že sis ho vybrala! A sem tam mi bude milé si s ním vyměnit nějaké ty názory...

Marcel: Také vás o to prosím.

Karel: I když se občas pohádáme.

Karel mu nalévá sklenici vína.

Karel: Říkej mi Karle.

Marcel: To je pro mě velká čest...

Karel: Karel a pro všechny kamarády jsem Lolek.

Marcel: Já jsem Marcel.

Karel: Vždyť já vím!

Připijí si. Zazvoní zvonek. Maruška běží otevřít.

Marcel: To bude určitě můj táta!

Maruška otevírá dveře. Stojí v nich Eustach, ale už bez brýlí, šátku a saka. Je v nedbale elegantní bundě a v džínách. Zita přichází z kuchyně s tácem.

Zita: Ó! Kníže Eustach se zase vrátil?

Karel: (nepřátelsky) Kníže si tady něco zapomněl?

Kika: Podívejte se! On se zašel převléknout!

Eustach: Ještě jednou dobrý večer vespolek!

Karel: Ničeho se neboj, Marceli. On hned zase půjde. To už je příliš, pane kníže, to není normální. Ve Spojených státech se tomu říká stalking.

Karel vstane a chce se na Eustacha vrhnout. Marcel ho chytí za rameno.

Marcel: To je můj táta.

Zita, Karel a Kika: Co????!!! To není možné!!!

Karel: Tvůj otec je kníže?

Marcel: Ne, to byla taková malá mystifikace z naší strany.

Zita: Ale proč???

Maruška: Proč? Vy se ještě ptáte? Vy přece velmi dobře víte proč, je to tak?

Zita a Karel se na sebe podívají a za malou chvíli se začnou smát. Za chvíli se k nim přidá i Kika. A potom i Eustach, Marcel a nakonec i Maruška.

Opona

K O N E C